

Când dragostea crește, povestea găsește mereu drumul înapoi acasă.

În seara în care Lavinia și Darius pășesc în teatrul vechi, nimic nu pare să anunțe aventura care îi așteaptă. Pe afișul de la intrare strălucesc câteva cuvinte simple: “Ce soir, la magie prend vie”.

Dar, pentru cei doi frați, aceste cuvinte nu sunt doar titlul unui spectacol. Sunt începutul unei călătorii.ck

Dincolo de cortină, teatrul ascunde lumi vii: o pădure care ascultă adevărul, un teren de joacă unde curajul se învață pas cu pas, un castel al deciziilor corecte, o scenă unde fiecare emoție trebuie rostită și o piscină în adâncul căreia se află amintiri uitate.

Lavinia, sora mai mare, învață că nu trebuie să fie perfectă pentru a fi puternică, iubită și de încredere. Darius, fratele mai mic, descoperă că adevăratul curaj nu înseamnă lipsa fricii, ci hotărârea de a merge înainte chiar și atunci când vocea tremură.

Împreună, cei doi înțeleg că familia este locul unde dragostea nu se împarte ca să se termine, ci crește cu fiecare gest de grijă, adevăr și încredere.

Aceasta este o poveste despre magie, aventură și emoții spuse pe nume. Dar, mai ales, este povestea unei legături speciale dintre soră și frate - o legătură care poate lumina chiar și cele mai ascunse colțuri ale inimii.

Capitolul 1, „Seara în care magia a respirat”

Pe afișul de la intrarea teatrului scria cu litere aurii:

“Ce soir, la magie prend vie”.

În seara aceasta, magia prinde viață.

Lavinia se opri în loc atât de brusc, încât Darius aproape se ciocni de ghiozdănelul ei albastru.

- De ce te-ai oprit? Întrebă el, strângând la piept programul spectacolului.

Lavinia nu răspunse imediat. Privea afișul de parcă acesta îi spusese un secret. Avea părul prins în două codițe mari, crețe, care se legănau de fiecare dată când își înclina capul. Rochia ei albastră cu floricele părea aproape luminată de beculuțele teatrului.

- Literele s-au mișcat, șopti ea.

Darius clipi de două ori.

- Care litere?

- Cele aurii.

Băiatul se apropie de afiș, își lipi nasul aproape de sticlă și citi rar:

- **“Ce so- ir, la ma-gie pre-nd vie”.**

Apoi se uită serios la sora lui.

- Poate în engleză literele merg singure.

Lavinia încercă să nu râdă, dar colțurile gurii o trădară. Darius avea cinci ani și jumătate și găsea explicații pentru orice: pentru șosetele pierdute, pentru norii în formă de dragon, pentru faptul că biscuiții dispăreau exact când el spunea că „doar îi verifică”.

În seara aceea, însă, nici Lavinia nu găsea o explicație simplă.

Teatrul arăta ca o cutie veche de bijuterii. Ușile erau înalte, din lemn închis, cu mânere aurii în formă de stele. Deasupra intrării atârnav perdele roșii, iar pe margini sclipeau becuțe mici, ca niște licurici disciplinați. Dinăuntru se auzeau voci, pași, râsete și un pian care repeta aceeași notă, ca și cum nu se putea hotărî dacă să înceapă melodia sau să mai aștepte.

- Ține-mă de mână, spuse Darius.

- Țin, răspunse Lavinia.

Dar adevărul era că și ea se simțea mai bine cu mâna lui mică în palma ei.

În hol mirosea a lemn lustruit, flori proaspete și praf vechi de povești. Pe pereți erau tablouri cu actori în costume ciudate: o vulpe cu pălărie înaltă, o regină cu trei umbre, un iepure care ținea un ceas fără ace. Sub fiecare tablou era câte o plăcuță aurie, dar literele erau atât de încurcate, încât păreau scrise de o pană care dansase.

- Uite! spuse Darius. Iepurele ăla are ceas stricat.

- Poate nu e stricat, zise Lavinia. Poate măsoară alt fel de timp.

În clipa aceea, ceasul din tablou făcu **tic**.

Lavinia încremeni.

Darius înghiți în sec.

- Ai auzit?

- Da.

- Atunci nu am inventat eu?

- Nu.

Iepurele din tablou nu se mișcă. Zâmbea politicoasă, ca un domn care știa mai multe decât era dispus să spună.

O doamnă înaltă, îmbrăcată într-o rochie vișinie, se apropie de ei. Avea ochelari subțiri și un ecuson pe care scria **Mara – ghid de sală**.

- Bună seara, copii. Aveți biletele?

Lavinia întinse cele două bilete. Doamna Mara le privi, apoi ridică sprâncenele.

- Loja doisprezece.

- E bine? întrebă Darius.

- Depinde, spuse femeia. Loja doisprezece vede lucruri pe care alte locuri nu le văd.

Lavinia simți cum i se strânge stomacul.

- Ce fel de lucruri?

Doamna Mara zâmbi ușor.

- Depinde de cine privește.

Apoi le făcu semn să o urmeze.

Au urcat pe o scară îngustă, acoperită cu un covor roșu. Pe măsură ce urcau, zgomotele din hol se îndepărtau, iar teatrul părea tot mai mare pe dinăuntru, ca și cum clădirea ascundea camere pe care nu le arăta din stradă.

Loja doisprezece era mică, rotundă și foarte aproape de scenă. Avea două scaune tapițate cu catifea albastră și o balustradă aurie. De acolo, scena părea o lume întreagă acoperită de o cortină roșie.

- Să nu vă speriați dacă spectacolul vă răspunde, spuse doamna Mara.

Darius se uită la Lavinia.

- Spectacolul poate răspunde?

- Doar când este întrebat cum trebuie, zise ghida.

- Și cum se întreabă cum trebuie? întrebă Lavinia.

Doamna Mara coborî vocea.

- Cu inimă curată, ochi atenți și fără să mințiți atunci când vi se cere un adevăr.

Apoi dispăru înainte ca ei să mai poată pune vreo întrebare.

Luminile din sală se stinseră încet. Un murmur trecu prin public.

Cortina roșie începu să tremure, deși nimeni nu o atingea.

Darius se lipi de brațul Laviniei.

- Cred că începe.

- Știu.

Pe scenă apărură un singur reflector. În lumina lui stătea o pălărie neagră, așezată pe un scaun. Nimeni nu era lângă ea. Totuși, pălăria se înclină ca și cum ar fi salutat.

Publicul aplaudă.

Lavinia nu aplaudă. Ea observase altceva.

Pe podeaua scenei, chiar sub scaun, se deschisese o crăpătură subțire de lumină albastră.

Din crăpătură se auzi o voce mică:

- În sfârșit. Au venit.

Darius făcu ochii mari.

- Cine a zis asta?

- Nu știu, șopti Lavinia.

Pălăria sări singură de pe scaun, se roti de trei ori și din ea ieși o pasăre de hârtie. Nu era un porumbel adevărat, nici o jucărie. Era făcută dintr-o pagină ruptă, pliată cu grijă, iar pe aripile ei se vedeau litere scrise cu cerneală albastră.

Pasărea zbură peste public. Oamenii râseră și aplaudară, crezând că este un truc. Dar Lavinia văzu că pasărea nu se îndrepta spre scenă, ci direct spre loja doisprezece.

Se opri pe balustrada lor.

Darius își ținu respirația.

Pe aripa stângă a păsării apără un mesaj, literă cu literă:

Către Lavinia și Darius.

Lavinia simți că sala întreagă se depărtează. Pianul, aplauzele, reflectorul, toate deveniră moi și îndepărtate.

- Scrie numele noastre, spuse Darius, foarte încet.

Pasărea își desfăcu aripa dreaptă.

Povestea s-a blocat. Personajele au uitat finalul. Dacă nu găsiți Cheia Scenei înainte de miezul nopții, teatrul va rămâne treaz pentru totdeauna.

- Asta nu pare bine, murmură Darius.

Lavinia citi din nou mesajul. Îi plăceau poveștile, dar de obicei poveștile stăteau cumiți în cărți. Nu trimiteau păsări de hârtie. Nu cereau ajutor. Și cu siguranță nu amenințau că un teatru va rămâne treaz pentru totdeauna.

- Ce înseamnă „teatrul va rămâne treaz”? întrebă Darius.

Ca răspuns, de pe scenă se auzi un scârțâit lung.

Cortina roșie se ridică singură.

În spatele ei nu se afla decorul unui spectacol obișnuit. Nu era nici pădure pictată, nici castel de carton, nici lună agățată cu sfoară.

Era o pădure adevărată.

Copacii se legănau într-un vânt pe care Lavinia îl simți pe obraji. Miroso de iarbă umedă ajunse până în lojă. Printre trunchiuri licăreau luminițe. Pe o potecă îngustă, o vulpe îmbrăcată în vestă roșie alerga ținând în labe un sul de hârtie.

- Nu! strigă vulpea. Nu începeți scena a treia înainte să găsim începutul!

Din culise apără un iepure cu ceasul fără ace.

- Prea târziu! Timpul a plecat deja fără noi!

Publicul izbucni în râs. Pentru ei, totul era spectacol.

Dar Lavinia văzu că vulpea tremura. Iepurele era speriat. Iar pădurea nu părea un decor. Părea o ușă.

Pasărea de hârtie bătu din aripi și lăsă să cadă două bilete mici în poala Laviniei. Nu erau bilete de teatru. Erau bucăți de carton albastru, pe care scria:

Intrare pe scenă permisă.

Doar pentru copiii care cred și întreabă.

Darius se uită la sora lui.

- Noi credem?

Lavinia privi scena. Văzu vulpea alergând în cerc. Văzu iepurele încercând să asculte un ceas fără sunet. Văzu lumina albastră din crăpătura scenei crescând ca un râu subțire.

Apoi se uită la Darius.

- Cred că trebuie.

- Și întrebăm?

Lavinia trase aer în piept.

- Întrebăm.

Se ridică în picioare și spuse, suficient de încet încât publicul să nu audă, dar suficient de clar încât teatrul să nu poată ignora:

- Cum putem ajuta povestea?

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic.

Apoi balustrada lojii se deschise ca o poartă minusculă.

Din aer coborî o scară făcută din lumină albastră.

Darius făcu un pas înapoi.

- Lavinia?

- Sunt aici.

- Dacă intrăm acolo... mai ieșim?

Lavinia voia să spună „da”, dar își aminti vorbele doamnei Mara: *fără să mințiți atunci când vi se cere un adevăr.*

Așa că spuse:

- Nu știu. Dar dacă povestea ne-a chemat pe noi, poate înseamnă că noi putem găsi drumul înapoi.

Darius se gândi câteva secunde. Apoi își îndreptă umerii.

- Bine. Dar eu țin pasărea.

Pasărea de hârtie se așeză pe umărul lui, ca și cum ar fi fost de acord.

Lavinia puse primul picior pe scara de lumină. Nu era rece și nici caldă.

Părea făcută din curaj.

Darius o urmă.

Jos, pe scenă, vulpea ridică privirea și strigă:

- Repede! Cineva a furat ultima replică!

- Cine? întrebă Lavinia, coborând.

Vulpea arătă spre întunericul dintre copaci.

- Umbra care nu aparține nimănui.

În acel moment, toate luminile teatrului se stinseră.

Toate, în afară de una.

O lumină albastră, mică, ascunsă în palma Laviniei.

Iar când fata deschise mâna, văzu acolo o cheie cât un nasture,
strălucind ca o stea scăpată din cer.

Pe ea erau gravate trei cuvinte:

Adevăr. Curaj. Înapoi.

Darius își ținu respirația.

- Cred că aventura a început.

Lavinia închise pumnul în jurul cheii.

Din pădure se auzi un râs subțire, rece și necunoscut.

Și cortina căzu în urma lor.

Capitolul 2 „Pădurea care asculta”

Cortina căzu în urma lor cu un foșnet greu.

Nu se mai auzea publicul. Nu se mai auzeau aplauzele. Nu se mai auzea nici pianul care repetase aceeași notă în holul teatrului.

Lavinia și Darius stăteau acum pe o potecă îngustă, într-o pădure adevărată, luminată de lună. Aerul mirosea a frunze ude, lemn vechi și ceva dulce, ca mierea încălzită. Deasupra lor, printre crengi, stelele păreau cusute cu fir argintiu pe o pânză întunecată.

Darius ținea pasărea de hârtie pe umăr. Pasărea își mișca aripile încet, ca și cum respira.

- Lavinia, spuse el încet, teatrul ăsta are pădure înăuntru.

- Cred că pădurea are teatru înăuntru, răspunse ea, privind în jur.

- Asta nu ajută deloc.

Vulpea cu vestă roșie se opri în fața lor. Era mică, sprintenă și foarte agitată. Ținea în lăbuțe un sul de hârtie legat cu panglică albastră.

- În sfârșit! Copiii din loja doisprezece! grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă! Iepurele cu ceasul fără ace apăru dintr-un tufiș. Avea urechile lungi, o jachetă verde și o expresie de profesor care și-a pierdut catalogul.

- Nu îi grăbi, Felix, spuse el. Când grăbești o poveste, ea uită să respire.

- Când nu o grăbești, se pierde până la miezul nopții! răspunse vulpea.

Lavinia ridică mâna în care ținea cheia mică, strălucitoare.

- Cine sunteți?

Vulpea își îndreptă vesta.

- Felix, curierul replicilor importante.

Iepurele făcu o plecăciune.

- Iar eu sunt Domnul Tic. Paznicul timpului dintre scene. Sau, mai exact, am fost paznicul timpului, până când timpul a decis să plece fără să mă anunțe.

Darius se uită la ceasul fără ace.

- Cum știi cât e ceasul?

Domnul Tic oftă.

- Nu știu. De aceea sunt foarte neliniștit.

Lavinia privi cheia. Pe ea se vedeau cele trei cuvinte: **Adevăr. Curaj. Înapoi.**

- În capitolul trecut... adică pe scenă... ați spus că cineva a furat ultima replică.

Felix dădu din cap atât de repede, încât panglica de la sulul de hârtie îi sări pe nas.

- Nu doar ultima replică. Prima bucată din final. Fără ea, spectacolul nu se poate încheia. Fără final, teatrul va continua să joace povești în fiecare noapte. Fără oprire. Fără odihnă. Fără aplauze adevărate.

- Și asta e rău? Întrebă Darius. Mie îmi plac poveștile.

Domnul Tic se aplecă spre el.

- Poveștile sunt minunate când pot începe și se pot încheia. Dar o poveste care nu se termină niciodată devine obosită. Personajele uită cine sunt. Decorurile se amestecă. Un castel poate ajunge într-o piscină, o balerină poate uita că dansează, iar un dragon poate cere bilet la teatru.

Darius se gândi puțin.

- Un dragon la teatru ar fi interesant.

- Da, spuse Lavinia, dar nu dacă îi este frică și nu știe unde trebuie să fie.

Domnul Tic zâmbi.

- Exact. Fata are ureche de povestitor.

Lavinia simți un mic fior de mândrie, dar nu avu timp să răspundă.

Din adâncul pădurii se auzi un râs subțire.

Nu era tare. Nu era nici foarte aproape. Totuși, părea să vină din toate direcțiile deodată.

Felix își lipi urechile de cap.

- Umbra.

Frunzele se mișcă fără vânt. Pe trunchiul unui copac, o pată întunecată alunecă repede, apoi dispăru printre rădăcini.

Darius făcu un pas mai aproape de Lavinia.

- Umbra care nu aparține nimănui?

- Da, șopti Felix. Fură ce găsește: replici, finaluri, curaj, amintiri mici. Nu poate lua totul deodată. Dar ia câte puțin, până când nimeni nu mai știe ce caută.

Lavinia strânse cheia în palmă.

- Atunci trebuie să o urmărim.

- Nu, nu, nu! spuse Domnul Tic. Nu urmărești o umbră în pădurea aceasta. Pădurea nu te lasă să treci dacă alergi fără să gândești.

- Atunci cum trecem?

Iepurele arată spre poteca din fața lor. Aceasta se despărțea în trei drumuri.

Primul drum era acoperit de frunze argintii. Al doilea era plin de pietre albastre. Al treilea era atât de întunecat, încât părea desenat cu cerneală.

Pe un panou mic, prins într-un copac, scria:

Alege drumul care nu se vede cu ochii.

Darius citi de două ori.

- Dar se văd toate trei.

- Exact, spuse Lavinia.

- Atunci panoul greșește.

- Sau trebuie să ne uităm altfel.

Darius își încrucișă brațele.

- Eu știu să mă uit normal. Alt fel nu am exersat.

Lavinia îngenunche lângă potecă. Se uită la frunze, apoi la pietre, apoi la umbra întunecată dintre copaci. Nimic nu părea corect. Dacă alegeau greșit, poate pierdeau timp. Dacă pierdeau timp, teatrul rămânea treaz. Dacă teatrul rămânea treaz...

Își dădu seama că începea să se teamă.

Darius observă.

- Lavi?

Ea clipi.

- Da?

- Tu crezi că putem?

Întrebarea lui era mică, dar grea. Lavinia avea șapte ani și jumătate și, de obicei, trebuia să știe răspunsurile. Trebuia să fie sora mai mare. Trebuia să explice, să țină de mână, să spună „nu-i nimic” chiar și atunci când era ceva.

Dar cheia din palma ei părea să se încălzească exact la cuvântul

Adevăr.

Așa că spuse:

- Nu știu sigur. Dar cred că putem încerca. Și dacă greșim, încercăm din nou.

Darius o privi cu atenție. Apoi dădu din cap.

- Asta pot și eu.

Felix își ridică botul.

- Bun. Foarte bun. Pădurea ascultă răspunsurile care nu se prefac.

În clipa aceea, panoul de pe copac se schimbă. Literele se răsuciră, apoi formară alt mesaj:

Drumul care nu se vede cu ochii se aude cu inima.

Darius se luminează la față.

- Asta e mai clar. Cred.

- Trebuie să ascultăm, spuse Lavinia.

Închiseră amândoi ochii.

La început, Lavinia auzi doar sunete obișnuite: frunze, greieri, respirația lui Darius, foșnetul hainei lui Felix. Apoi, încet, pădurea începu să aibă ritm.

Frunzele argintii șopteau: *repede, repede, repede*.

Pietrele albastre murmurau: *sigur, sigur, sigur*.

Drumul întunecat nu spunea nimic.

Lavinia deschise ochii.

- Primul drum ne grăbește. Al doilea ne promite siguranță. Al treilea tace.

- Și ce înseamnă asta? Întrebă Darius.

Ea se gândi.

- Uneori, când descoperi ceva nou, nu ai garanții. Nici nu e mereu rapid.

Dar dacă drumul tace, poate așteaptă să îl întrebăm.

Darius se apropie de drumul întunecat.

- Bună, drumule. Noi vrem să găsim replica furată. Ne lași să trecem?

Pentru o clipă, pădurea rămase nemișcată.

Apoi, de sub frunzele negre, se aprinseră lumini mici, albastre, ca niște licurici. Drumul întunecat nu mai părea înfricoșător. Părea doar necunoscut.

Domnul Tic își potrivi ceasul fără ace.

- Excelent. Ați ales drumul întrebării. Foarte rar. Foarte util.

Porniră.

Pe măsură ce mergeau, copacii deveneau tot mai înalți. Crengile se aplecau deasupra lor ca niște arcade. Din loc în loc, în scoarța copacilor se vedeau uși mici, ferestre luminate și scări spiralate pentru ființe foarte mici. O veritabilă cu ochelari le făcu semn dintr-un balcon de mușchi.

- Bună seara, copii! Nu pierdeți ideile pe jos, că le mănâncă melcii!

Darius ridică imediat mâna la cap.

- Eu am idei în păr?

- Probabil, spuse Lavinia. Ai avut mereu.

Merseră mai departe până ajunseră într-un luminiș. În mijlocul lui se afla un lac rotund, atât de limpede încât nu reflecta cerul, ci scene din alte locuri.

Lavinia văzu pentru o clipă un teren de joacă cu leagăne roșii și un tobogan albastru. Apoi imaginea se schimbă într-un castel cu turnuri

aurii. Apoi într-o piscină luminată de soare. Apoi într-o sală de teatru, dar nu aceea din care veniseră. Era un teatru mai mic, ascuns în teatrul mare.

- Acestea sunt scenele pierdute, spuse Domnul Tic. Opt capitole, opt trepte ale aventurii. Ați trecut de prima ușă. Dar până la final trebuie să găsiți toate bucățile replicii furate.

- Câte bucăți sunt? întrebă Darius.

- Șapte.

- Dar de ce opt capitole și șapte bucăți?

Domnul Tic zâmbi.

- Pentru că prima parte a aventurii nu se găsește. Se alege.

Lavinia se uită la lac. Pe suprafața lui apăru o umbră. Nu avea chip. Nu avea corp. Era ca o pată de noapte care învățase să meargă.

Umbra ținea ceva în mâini: o fâșie de hârtie aurie.

Felix sări înainte.

- Acolo! Replica!

Umbra ridică fâșia și o rupse în bucăți. Bucățelele se transformată în fluturi negri, care zburară în toate direcțiile.

- Nu! strigă Lavinia.

Un fluture negru se opri pe marginea lacului, chiar lângă piciorul lui Darius.

Băiatul întinse mâna să îl prindă, dar fluturele se ridică imediat.

- Nu pot! spuse Darius, alergând după el. E prea rapid!

- Nu alerga! strigă Domnul Tic.

Dar era târziu.

Darius intră cu un picior într-o baltă de lumină. Dintr-odată, luminișul se schimbă. Copacii se îndepărtară. Lacul dispăru. Felix, Domnul Tic și Lavinia deveniră neclari, ca și cum cineva îi privea printr-un geam ud.

- Darius! strigă Lavinia.

Băiatul se opri singur într-un cerc mic de iarbă. În fața lui apăru un pod din frânghii, suspendat peste o prăpastie de ceață. De cealaltă parte, fluturele negru se așază pe o piatră.

O voce rece șopti:

- Dacă ești prea mic, întoarce-te.

Darius îngheță.

Lavinia alergă spre el, dar o barieră invizibilă o opri.

- Nu pot trece!

Domnul Tic apăru lângă ea.

- Este o încercare separată. Pădurea nu verifică doar curajul surorii mai mari. Verifică și încrederea fratelui mai mic.

Darius se uită la pod. Scândurile păreau vechi. Frânghiile se legănau. Sub ele, ceața se mișca în valuri lente.

- Lavi, nu-mi place.

Lavinia simți nevoia să îi spună să se întoarcă. Să nu riște. Să îl ia de mână. Să facă ea totul.

Dar dacă făcea asta, Darius nu avea să afle că poate.

Așa că își strânse pumnii și spuse:

- Darius, uită-te la mine.

El se uită.

- Nu trebuie să fii cel mai mare ca să fii curajos. Curajos înseamnă să faci un pas, apoi încă unul. Eu sunt aici. Nu plec.

- Dacă se rupe podul?
- Atunci inventăm alt drum.
- Dacă îmi tremură picioarele?
- Le lași să tremure și mergi cu ele așa.
Darius clipi. Apoi, foarte încet, zâmbi.
- Asta sună ciudat.
- Dar funcționează.
Băiatul trase aer în piept și puse primul picior pe pod. Scândura scârțâi. El se opri.
- Nu mă dau bătut, șopti.
Mai făcu un pas.
Podul se clătină.
- Nu mă dau bătut, spuse puțin mai tare.
Fluturile negru își deschise aripile.
Pe ele apăru un cuvânt: **NU POȚI**.
Darius se încruntă.
- Ba pot.
Mai făcu un pas. Apoi încă unul.
Lavinia îl privea fără să respire. În pieptul ei se amestecau frica și mândria. Îi venea să alerge, să îl ajute, să îl oprească, să îl țină. Dar rămase acolo, cu ochii pe el, arătându-i prin privire că avea încredere.
La mijlocul podului, Darius se opri. Ceața de sub el se ridică și formă chipuri ciudate: copii care râdeau, umbre care șopteau, mâini care arătau spre el.
- Ești prea mic.

- Nu știi.
- Lasă pe altcineva.
Darius își acoperi urechile.
- Lavinia!
- Spune-le ceva adevărat! strigă ea.
- Ce?
- Ce știi tu despre tine!
Darius tremură. Apoi își luă mâinile de la urechi și spuse:
- Știu să caut lucruri pierdute. Știu să întreb când nu înțeleg. Știu să nu dau drumul mâinii Laviniei când îi e frică și ei.
Lavinia simți cum ochii i se umplu de lacrimi, dar nu plânse.
Darius ridică bărbia.
- Și știu să merg încă un pas.
A făcut încă un pas.
Ceața se risipi.
Podul deveni solid, ca și cum fusese construit din cuvintele lui.
Ajunse la celălalt capăt și prinse fluturile negru între palme. Pentru o clipă, fluturile se zbatu. Apoi aripile i se transformară într-o bucățică de hârtie aurie.
Pe ea scria:
Când nu știi drumul...
Darius se întoarse triumfător.
- Am prins-o!
Bariera dispăru. Lavinia alergă la el și îl îmbrățișă atât de tare, încât pasărea de hârtie de pe umărul lui zbură speriată în cerc.
- Ai reușit!

- Da, spuse Darius, cu obraji roșii. Dar să nu punem poduri de frânghie în fiecare capitol.

Felix veni în fugă și luă cu grijă bucățița aurie.

- Prima parte din replica finală! Prima parte!

Domnul Tic își ridică ceasul. Pentru prima dată, pe cadran apărură o singură linie subțire.

- Un ac, șopti el. Timpul începe să se întoarcă.

Lavinia privi bucățița de hârtie.

- „Când nu știi drumul...” Atât?

Felix o puse în sulul lui.

- Replicile importante se găsesc pe rând. Dacă le-ai avea pe toate deodată, n-ai mai învăța nimic până la final.

Darius se așeză pe o piatră.

- Eu am învățat că podurile sunt mai puțin rele când le cerți.

Lavinia râse.

- Eu am învățat că uneori trebuie să îl lași pe fratele tău să treacă singur podul.

- Dar nu prea departe, preciză Darius.

- Nu prea departe.

În acel moment, lacul reapăru. Pe suprafața lui se formă din nou terenul de joacă cu leagăne roșii și tobogan albastru. Numai că acum imaginea era mai clară. Leagănele se mișcau singure. Toboganul urca în loc să coboare. O minge sărea în aer fără să atingă pământul.

Deasupra terenului de joacă plutea un alt fluture negru.

Domnul Tic înghiți în sec.

- Următoarea bucățiță este acolo.

Felix își strânse sulul la piept.

- Dar atenție. Terenul de joacă al teatrului nu este doar pentru joacă. Acolo, fiecare copil întâlnește lucrul de care se teme când încearcă ceva nou.

Darius se ridică imediat.

- Eu tocmai am avut podul. Mai am și altceva?

- Toți avem mai multe, spuse Lavinia.

În lac apărură o poartă de lemn colorată. Pe ea scria:

Scena a doua: Terenul unde imposibilul cere voie să se întâmple.

Pasărea de hârtie coborî pe mâna Laviniei. Pe aripa ei apărură un mesaj nou:

Pentru a merge mai departe, imaginați-vă ceva ce nu există încă.

Darius se uită la sora lui.

- Asta e partea ta. Tu inventezi mai bine.

Lavinia privi poarta. Pentru prima dată de când intrase în teatru, nu mai simțea doar frică. Simțea curiozitate.

- Nu, spuse ea. Inventăm împreună.

Darius zâmbi.

- Atunci vreau un tobogan care duce la nori.

- Și eu vreau o scară care apare doar când spui adevărul.

- Și o minge care răspunde la întrebări.

- Și un leagăn care nu te ridică mai sus decât curajul tău.

Poarta scârțâi.

Apoi se deschise.

Dincolo de ea se auzi râs de copii, un fluierat de vânt și un cântec ciudat, cântat de leagăne:

Cine cade, se ridică. Cine caută, descoperă. Cine încearcă, câștigă un drum.

Lavinia îl luă pe Darius de mână.

- Gata?

- Gata. Dar de data asta, dacă apare o umbră, o întrebăm direct ce problemă are.

- Bun plan.

Au pășit împreună prin poartă.

În urma lor, pădurea își închise crengile încet, ca o carte care terminase un capitol.

Iar undeva, sus, printre frunze, Umbra care nu aparținea nimănui șopti:

- Au găsit prima bucată. Dar nu vor găsi ce au pierdut înainte să intre aici.

Apoi râse.

Și pe poteca din pădure rămase doar lumina mică a cheii, care bătea încet, ca o inimă.

Capitolul 3 “Terenul unde curajul se învață pas cu pas”

Poarta de lemn colorată se închise în urma lor cu un sunet vesel:

clac!

Nu era un sunet de ușă care te ține afară. Era un sunet de ușă care te invită mai departe.

Lavinia și Darius se treziră într-un teren de joacă cum nu mai văzuseră niciodată. Nu era nici parc, nici scenă, nici vis. Era toate trei deodată. Leagănele se mișcau singure, dar nu înainte și înapoi, ci în cercuri largi, ca niște planete mici. Toboganul albastru nu cobora. Urca. Se răsucea printre nori de vată argintie și dispărea într-o stea desenată pe cer. O minge galbenă sărea pe loc și, la fiecare atingere cu pământul, întreba: - Cine încearcă? Cine încearcă? Cine încearcă?

Darius făcu un pas înapoi.

- Aici nu este un teren de joacă. Este un teren de joacă după ce a mâncat prea mult zahăr.

Lavinia râse, dar râsul ei se opri repede când observă ceva: în mijlocul terenului, pe cel mai înalt turn al unui ansamblu de cățărat, plutea un fluture negru.

Aripile lui sclipeau slab.

A doua bucată din replica finală.

Felix, vulpea cu vestă roșie, scoase capul de după poartă și își strânse sulul de hârtie la piept.

- Trebuie să ajungeți la fluture înainte ca Umbra să îl mute.

Domnul Tic apărură lângă el, ținând ceasul fără ace. Acum ceasul avea un singur ac subțire, câștigat după curajul lui Darius din pădure.

- Atenție, copii. Acesta este Terenul Încercărilor Noi. Nu te lasă să treci doar pentru că vrei. Te lasă să treci când înveți ceva despre tine.

Darius se uită la turnul înalt. Avea scări, frânghii, poduri, cercuri, tuneluri și o scară verticală care părea făcută din raze de lună.

Fluturile negru se așezase chiar sus, pe o bară roșie.

- Normal, spuse Darius. Sigur că nu putea să stea jos, lângă nisip.

Lavinia se aplecă spre el.

- Pot să urc eu.

Darius privi turnul. Apoi privi fluturile. Apoi se uită la sora lui.

În pădure, el trecuse podul. Fusesse greu, dar reușise. Totuși, aici era altceva. Turnul era înalt. Mult mai înalt decât părea de jos. Iar scările se schimbau când te uitai prea mult la ele.

- Nu, spuse el.

Lavinia clipi.

- Nu?

Darius își îndreptă spatele. Era mic. Avea cinci ani și jumătate. Dar în ochii lui se aprinse o lumină hotărâtă.

- Nu mereu trebuie să urci tu prima. Eu am prins prima bucățică. Acum pot încerca și a doua.

Lavinia se uită la el cu grijă.

- Nu trebuie să dovedești nimic.

- Știu, răspunse Darius. Dar vreau să încerc. Dacă mi-e frică și fug mereu, frica o să creadă că ea conduce.

Domnul Tic își ridică urechile.

- Foarte bine spus.

Darius se întoarse spre el.

- Dar dacă frica conduce, pot să o dau jos de pe scaun?

Felix pufni.

- Da, dar politicos. Fricile au obiceiul să se întoarcă dacă le împingi prea tare.

Lavinia îngenunche în fața fratelui ei.

- Darius, curajul nu înseamnă să nu-ți fie frică deloc. Curajul înseamnă să faci ce e important chiar dacă frica merge lângă tine.

- Și dacă merge prea aproape?

- Atunci îi spui: „Te-am auzit, dar nu tu alegi.”

Darius repetă în șoaptă:

- Te-am auzit, dar nu tu alegi.

Apoi făcu un pas spre turn.

În clipa aceea, terenul de joacă se opri.

Leagănele nu se mai mișcară. Mingea galbenă nu mai sări. Toboganul rămase suspendat în aer ca o întrebare neterminată.

Din nisip se ridică o pancartă mică. Pe ea apăru un mesaj:

Pentru a urca, trebuie să conduci. Pentru a conduce, trebuie să ai grijă.

Darius citi încet.

- Să conduc?

- Nu ca un șef, spuse Lavinia. Ca cineva care ia inițiativa și are grijă de echipă.

- Adică?

Domnul Tic răspunse:

- Adică vezi ce este de făcut, alegi primul pas și nu uiți de cei care vin cu tine.

Darius se uită la Lavinia.

- Atunci eu conduc până sus. Dar tu vii cu mine.

Lavinia zâmbi.

- Vin.

- Și Felix vine.

Felix făcu ochii mari.

- Eu? Eu sunt curier, nu alpinist.

- Exact, spuse Darius. Ai sulul cu prima bucată. Trebuie să îl protejăm.

Felix își aranjă vesta, încercând să pară mai curajos decât era.

- Bine. Dar dacă pic, să scrieți frumos despre mine.

- Nu pică nimeni, hotărî Darius.

Mingea galbenă sări din nou.

- Cine încearcă?

Darius ridică mâna.

- Noi.

Atunci turnul se schimbă.

Scările obișnuite dispărură, iar în locul lor apărură o hartă desenată pe nisip. Harta avea trei trasee până la fluture:

1. **Tunelul Întunericului Mic**

2. **Plasa care Tremură**

3. **Scara Întrebărilor**

Darius se aplecă deasupra hărții.

- Trebuie să alegem.

Lavinia îl lăsa să se uite. Nu se grăbi să spună ce crede ea. Înțelegea că acesta era momentul lui.

- Tunelul pare mai jos, spuse Darius. Dar e întuneric.

- Plasa e la mijloc, zise Lavinia.

- Și tremură, adăugă Felix. Numele e foarte cinstit.

Darius privi Scara Întrebărilor. Era cea mai înaltă. Pe fiecare treaptă apărea câte un semn de întrebare.

- Scara e cea mai dreaptă spre fluturi, spuse el.

- Dar poate pune întrebări grele, avertiză Domnul Tic.

Darius își mușcă buza. Apoi își aminti podul. Își aminti ceața. Își aminti vocile care îi spusese că e prea mic.

Și își aminti că mersese încă un pas.

- Aleg Scara Întrebărilor.

Felix se învârti pe loc.

- Perfect. Foarte bine. Minunat. Îngrozitor.

Lavinia se apropie de Darius.

- De ce ai ales-o?

- Pentru că dacă întrebările sunt grele, măcar nu ne prefacem că nu există. Și pentru că duce direct acolo unde trebuie.

Domnul Tic încuviință.

- Aceasta este o alegere de conducător: nu cea mai ușoară, ci cea mai potrivită.

Darius simți cum pieptul i se umple cu ceva cald. Nu era mândrie gălăgioasă. Era altceva. O încredere mică, dar solidă, ca prima cărămidă a unui castel.

Porniră.

Prima treaptă se aprinse sub piciorul lui Darius. Pe ea apăru întrebarea:

De ce îți este frică?

Darius se opri.

Lavinia nu spuse nimic.

Felix tuși politicos.

Domnul Tic își privi ceasul.

Darius ar fi vrut să răspundă repede: „De nimic.” Ar fi sunat curajos. Ar fi sunat mare.

Dar cheia din palma Laviniei licări slab, ca și cum îi amintea tuturor primul cuvânt gravat pe ea: **Adevăr.**

Darius trase aer în piept.

- Mi-e frică de înălțime. Și de întuneric. Și de faptul că, dacă greșesc, toți o să vadă.

Treapta străluci.

Apoi se transformă într-o platformă sigură.

Lavinia zâmbi.

- Ai răspuns adevărat.

- Adevărul nu m-a făcut să par foarte viteaz, spuse Darius.

Domnul Tic ridică un deget.

- Ba da. Prima lecție de curaj: frica numită pe nume devine mai mică.

Darius se uită în jos. Terenul părea deja mai departe. Dar platforma era stabilă.

- Atunci frica mea de înălțime se numește... Gogu.

Lavinia izbucni în râs.

- Gogu?

- Da. Dacă îi spun „Gogu”, nu mai pare așa mare.

Felix încuviință solemn.

- Am cunoscut frici pe nume mult mai nepotrivite.

Au urcat pe a doua treaptă.

Pe ea apăru întrebarea:

Cine te ajută când îți este frică?

Darius răspunse imediat:

- Lavinia.

Treapta nu se aprinse.

Darius se miră.

- Dar e adevărat!

Lavinia puse o mână pe umărul lui.

- Poate nu e răspunsul complet.

Darius se gândi. Se uită la Lavinia, apoi la Felix, apoi la Domnul Tic, apoi la pasărea de hârtie care zbura deasupra lor.

- Lavinia mă ajută. Și prietenii. Dar și eu mă pot ajuta, dacă respir și nu fug imediat.

Treapta se luminează.

Domnul Tic zâmbi.

- A doua lecție de curaj: ajutorul primit este important, dar curajul crește și din interior.

Darius puse mâna pe piept.

- Deci am puțin curaj aici?

- Mai mult decât puțin, spuse Lavinia.

Au urcat mai departe.

Terenul de joacă se trezi complet. Leagănele începură să cânte încet.

Toboganul albastru se răsuci printre nori. Mingea galbenă sări lângă turn și strigă:

- Cine încearcă, descoperă!

La a treia treaptă, întrebarea apără cu litere albastre:

Ce faci dacă greșești?

Darius se încruntă.

- Depinde. Dacă greșesc cu pantofii, îi schimb. Dacă greșesc ușa, intru pe cealaltă. Dacă greșesc la un joc, mai încerc.

Treapta rămase întunecată.

- Hm, spuse el. Poate vrea ceva mai serios.

Felix se aplecă peste margine și se albi la față.

- Răspunde repede, te rog. Solul se îndepărtează într-un mod foarte nepolitic.

Darius își frecă palmele.

- Dacă greșesc... spun adevărul. Învăț. Repar ce pot. Și nu mă opresc doar pentru că nu mi-a ieșit prima dată.

Treapta se aprinse atât de puternic, încât fluturile negre de sus își strânse aripile.

Lavinia îl privi cu admirație.

- Asta a fost foarte bun.

Darius încercă să pară obișnuit cu laudele.

- Da. Mi-a venit din cap.

- Și din inimă, spuse Domnul Tic.

Au ajuns la jumătatea scării. De acolo, tot terenul de joacă părea o hartă vie. Nisipul se mișca în forme de valuri. Leagănele desenau cercuri. Toboganul făcea o spirală până într-un nor.

Apoi vântul se schimbă.

Se auzi același râs subțire din pădure.

Umbra.

Pe marginea toboganului apără pata întunecată. Nu avea chip, dar Lavinia simți că îi privea.

- Copil mic, șopti Umbra. Te-ai urcat prea sus.

Darius încremeni.

Felix își lipi coada de picioare.

Lavinia strânse cheia.

- Nu o asculta.

Umbra alunecă pe sub balustradă, ca o cerneală vărsată.

- Las-o pe sora ta să urce. Ea știe mai bine. Ea e mai mare. Tu doar o încurci.

Darius simți cum Gogu, frica de înălțime, se întoarce și se așază greoi pe umerii lui.

Se uită la Lavinia.

Ea nu îl împinse înainte. Nu îi spuse „hai odată”. Nu îi luă locul.

Doar îi întinse mâna.

- Eu cred în tine, spuse ea. Dar alegerea e a ta.

Darius se uită spre fluture. Apoi spre Umbra care îl aștepta.

Era momentul în care ar fi putut coborî.

Nimeni nu l-ar fi certat. Lavinia l-ar fi îmbrățișat. Felix ar fi inventat o explicație. Domnul Tic ar fi oftat, dar politicos.

Dar dacă se oprea acum, Umbra avea să învețe ceva despre el: că îl putea opri doar spunându-i că e mic.

Iar Darius nu voia ca Umbra să știe asta.

Își îndreptă umerii.

- Sunt mic, spuse el. Dar nu sunt inutil.

Umbra se opri.

Darius mai făcu un pas.

- Nu știi tot, dar pot învăța.

Încă un pas.

- Mi-e frică, dar nu tu alegi.

Scara se luminează sub picioarele lui. Umbra se retrase puțin, ca și cum lumina o ustura.

Lavinia șopti:

- Bravo, Darius.

Dar încercarea nu se terminase.

A patra treaptă apăru brusc, mai îngustă decât celelalte. Pe ea scria:

Pe cine protejezi?

Darius se uită la Lavinia.

- Pe sora mea.

Treapta nu se aprinse.

El adăugă repede:

- Pe Felix. Pe Domnul Tic. Pe pasărea de hârtie. Pe poveste.

Nimic.

Darius se încruntă.

- De ce nu merge?

Domnul Tic vorbi încet:

- Uneori, a proteja nu înseamnă doar a sta în fața cuiva. Înseamnă și a lua decizii bune.

Darius privi în jur. Umbra era aproape de sulul lui Felix. Dacă ar fi ajuns la prima bucățică, tot ce câștigaseră în pădure s-ar fi pierdut.

- Felix, dă-mi sulul, spuse Darius.

- Ce? Nu. Eu sunt curierul replicilor importante.

- Știu. Dar Umbra se uită la tine. Dacă îl ții tu, vine după tine. Dacă îl țin eu și urc, o atrag departe.

Felix deschise gura, apoi o închise.

- Asta este foarte curajos. Și foarte incomod pentru mine, fiindcă trebuie să recunosc că ai dreptate.

Lavinia îl privi pe Darius cu atenție.

- Ești sigur?

Darius înghiți.

- Nu. Dar cred că e decizia corectă.

Felix îi întinse sulul. Darius îl puse sub braț, apoi se întoarse spre treaptă.

- Protejez povestea. Și echipa. Nu fiindcă sunt cel mai puternic, ci fiindcă acum eu sunt în locul potrivit să fac asta.

Treapta se aprinse.

Domnul Tic **roști grav**:

- A treia lecție de curaj: inițiativa nu înseamnă să comanzi. Înseamnă să vezi nevoia și să faci partea ta.

Darius urcă mai departe, ținând sulul strâns.

Umbra se repezi.

Nu avea picioare, dar aluneca repede. Se întinse spre el ca o pânză neagră.

- Dă-mi cuvintele, copil mic.

Darius își lipi sulul de piept.

- Nu.

- Nu poți să le păstrezi.

- Pot încerca.

- Vei greși.

- Atunci repar.

- Te vei speria.

- M-am speriat deja.

- Vei cere ajutor.

- Da. Asta nu e rușinos.

La aceste cuvinte, Umbra se subție.

Lavinia observă imediat.

- Darius, continuă! Când spui adevărul, slăbește!

Darius ridică bărbia.

- Mi-e frică, dar nu fug. Sunt mic, dar cresc. Nu știu tot, dar întreb. Nu pot singur mereu, dar nu sunt singur.

Scara se transformă într-un pod luminos până la vârful turnului.

Fluturile negru încercă să zboare, dar pasărea de hârtie țâșni înainte și îi tăie calea.

- Acum! strigă Lavinia.

Darius alergă ultimii pași. Întinse mâna. Fluturile se ridică, apoi coborî brusc, apoi se răsuci. Pentru o clipă, părea că va scăpa.

Darius nu se aruncă după el. Nu făcu o mișcare grăbită. Își aminti ce spusese Domnul Tic: când grăbești o poveste, ea uită să respire.

Așa că respiră.

Întinse palmele încet.

- Nu te prind ca să te rup, spuse el fluturului. Te prind ca să întregesc povestea.

Fluturile se opri.

Pentru o clipă, aripile lui negre tremurară.

Apoi se așeză singur în mâinile lui Darius și se transformă într-o fâșie de hârtie aurie.

Pe ea scria:

...fă primul pas cu inima trează.

Felix sări în sus.

- A doua bucată! A doua bucată!

Darius coborî de pe turn pe un tobogan care, de data aceasta, cobora normal. Ajunse jos într-un nor de praf auriu și ateriză direct lângă Lavinia.

Ea îl îmbrățișă.

- Ai fost extraordinar.

Darius se înroși.

- Am fost speriat.

- Știu.

- Dar am făcut.

- Exact.

Domnul Tic puse bucata de hârtie lângă prima, în sulul lui Felix. Împreună, mesajul era acum:

Când nu știi drumul... fă primul pas cu inima trează.

Lavinia citi în șoaptă.

- Sună ca o replică importantă.

- Pentru că este, spuse Domnul Tic.

Acul ceasului se mișcă puțin. Pe cadran apărură o a doua linie subțire.

Felix își șterse fruntea.

- Două bucăți găsite. Cinci rămase. Încă nu murim. Situație acceptabilă.

Darius își puse mâinile în șold.

- Eu zic că situația este bună.

- Asta, zise Felix, este exact diferența dintre o vulpe obosită și un copil curajos.

Terenul de joacă începu să se schimbe. Leagănele se opriră. Toboganul se plie ca o panglică. Mingea galbenă se rostogoli până la picioarele lui Darius.

Pe ea apărură un mesaj:

Curajul crește când este folosit.

Darius o ridică.

- Pot să o păstrez?

Mingea răspunse:

- Nu sunt obiect. Sunt idee.

- Aha, spuse Darius. Atunci pot să păstrez ideea?

- Da.

Mingea se micșoră până deveni cât o bilă luminoasă. Apoi intră în buzunarul lui Darius.

Lavinia îl privi curioasă.

- Ce ai primit?

Darius bătu ușor buzunarul.

- O idee. Cred că o să-mi trebuiască.

În partea cealaltă a terenului de joacă se deschise o nouă poartă. Nu era din lemn colorat. Era din piatră albă, cu turnulețe mici și steaguri albastre.

Dincolo de ea se vedea un castel uriaș, luminat de soare, cu ferestre înalte și grădini pline de trandafiri. Dar cerul de deasupra castelului era ciudat: jumătate luminos, jumătate acoperit de nori negri.

Pe poartă scria:

Scena a treia: Castelul unde fiecare ușă cere imaginație.

Lavinia făcu un pas înainte.

- Acolo mergem acum.

Darius se uită spre castel. Apoi spre sora lui.

- De data asta putem conduce împreună?

Lavinia îi întinse mâna.

- Întotdeauna.

Dar chiar înainte să treacă prin poartă, Umbra apăru pentru o clipă pe nisip. Era mai mică decât înainte, dar vocea ei era mai rece.

- Curajos, micule Darius. Dar curajul nu deschide toate ușile.

Darius se întoarse spre ea.

- Atunci aducem și imaginația.

Umbra tăcu.

Pentru prima dată, păru surprinsă.

Lavinia zâmbi.

- Bun răspuns.

Darius strânse sulul lui Felix o clipă, apoi i-l dădu înapoi.

- Ai grijă de el. Eu am avut partea mea.

Felix îl privi cu respect.

- Cu plăcere, domnule Darius.

- Nu sunt domn.

- Nu încă, spuse vulpea. Dar ai început să ai mers de om care nu se dă bătut.

Darius nu spuse nimic. Dar merse mai drept.

Lavinia îl luă de mână și pășiră împreună spre poarta castelului.

În urma lor, terenul de joacă dispăru încet, ca un desen șters cu grijă.

Doar mingea galbenă, acum ascunsă în buzunarul lui Darius, mai lumina puțin prin materialul pantalonilor.

Iar dincolo de poartă, în castelul cu cer pe jumătate întunecat, cineva bătea la o ușă din interior.

O dată.

De două ori.

De trei ori.

Apoi o voce necunoscută șopti:

- Cine are curaj să intre trebuie să aibă și imaginație să iasă.

Darius se uită la Lavinia.

- Cred că următorul capitol nu va fi simplu.

Lavinia strânse cheia din palmă.

- Nu. Dar nici noi nu mai suntem la fel ca la început.

Și poarta castelului se deschise.

Capitolul 4 „Castelul ușilor care ascultă”

Poarta de piatră se deschise fără zgomot.

Dincolo de ea, castelul părea construit din soare, piatră albă și secrete vechi. Turnurile se ridicau atât de sus, încât vârfurile lor atingeau norii. Ferestrele aveau vitralii colorate, iar pe ziduri creșteau trandafiri, iedera și flori albastre care străluceau slab, ca niște stele coborâte pe pământ.

Lavinia păși prima.

Darius o urmă îndeaproape, cu pasul mai sigur decât înainte. După terenul de joacă, mergea altfel. Nu mai pășea ca un băiețel care se ascunde în spatele surorii mai mari, ci ca cineva care învățase că frica poate merge lângă el fără să îl conducă.

Felix, vulpea cu vestă roșie, ținea sulul cu cele două bucăți de replică strâns la piept.

Domnul Tic își verifică ceasul. Cele două ace subțiri apărute pe cadran tremurau, ca și cum timpul încerca să-și amintească direcția corectă.

- Castelul acesta nu este doar o scenă, spuse iepurele. Este locul deciziilor. Aici, fiecare ușă se deschide pentru cine știe de ce intră.

- Eu intru ca să găsim următoarea bucată, spuse Darius.

- Și eu, adăugă Lavinia.

Dar în timp ce vorbea, simți cheia încălzindu-se în palmă. Nu ardea. Doar pulsa încet, ca o inimă mică.

Pe poarta castelului apărură litere aurii:

Scena a treia: Castelul unde fiecare ușă cere imaginație.

Apoi, sub ele, se mai scrisese ceva:

Dar imaginația fără inimă rățăcește.

Lavinia citi mesajul de două ori.

- Asta înseamnă că nu trebuie doar să inventăm ceva frumos. Trebuie să inventăm ceva bun.

- Eu pot inventa ceva bun, spuse Darius. De exemplu, o prăjitură care se mănâncă singură doar dacă ai voie.

Felix clipi.

- Interesant. Neliniștitor, dar interesant.

Au intrat în castel.

Holul principal era enorm. Pardoseala era făcută din marmură albă și neagră, ca o tablă de șah. Deasupra, candelabrele pluteau fără lanțuri. Pe pereți erau portrete cu regi, regine, cavaleri, copii, animale și personaje care păreau să fi ieșit din povești neterminate.

La capătul holului se aflau douăsprezece uși.

Fiecare ușă avea altă formă. Una era rotundă ca o lună. Una era înaltă și subțire. Una era acoperită cu frunze. Alta avea mâner în formă de inimă. Pe ultima, cea mai mare, era gravată o coroană.

Darius fluieră încet.

- Asta e mult mai greu decât un tobogan.

- Nu trebuie să le deschidem pe toate, spuse Lavinia.

- De unde știi?

Ea nu răspunse imediat. Se uită atent la uși. Îi plăcea să observe detaliile. Îi plăcea să facă lucrurile bine. Când colora, nu ieșea din contur. Când își punea cărțile în ghiozdan, le așeza cu copertile în aceeași direcție. Când mama sau tata îi cereau ajutorul, Lavinia încerca mereu să răspundă corect, repede și complet.

Nu pentru că voia să fie lăudată tot timpul.

Ci pentru că, în inima ei mare, simțea că oamenii pe care îi iubea puteau conta pe ea.

Iar Darius era primul pe listă.

- Cred că trebuie să alegem ușa potrivită, spuse ea. Nu toate ușile.

Felix se apropie de ușa cu mâner în formă de inimă.

- Aceasta pare prietenoasă.

Ușa scoase imediat un căscat.

- Nu pentru tine.

Felix sări înapoi.

- Foarte nepoliticos.

Darius se uită la ușa rotundă.

- Dar asta?

Ușa rotundă clipi. Avea un ochi desenat chiar în mijloc.

- Pentru cei care caută lucruri pierdute, nu pentru cei care fug de întrebări.

- Eu nu fug, spuse Darius repede.

- Atunci poate mai târziu, răspunse ușa.

Lavinia se apropie de ușa mare, cea cu coroana. Nu știa de ce, dar o atrăgea. Era frumoasă, perfect dreaptă, cu margini aurii și pietre albastre prinse în lemn. Arăta ca o ușă importantă.

Pe ea apăru o întrebare:

Cine trebuie să decidă?

Darius se uită la Lavinia.

- Tu.

- De ce eu?

- Pentru că tu vezi lucrurile înaintea mea.

Felix dădu din cap.

- Corect.

Domnul Tic adăugă:

- Și pentru că această scenă pare să fie a ta, Lavinia.

Lavinia simți cum obrații i se încălzesc.

Era obișnuită să fie sora mai mare. Obișnuită să aibă grijă. Obișnuită să încerce mai mult, să fie atentă, să nu greșească. Dar când toți se uită la ea, nu se simți mare. Se simți de parcă ușa îi pusese în brațe un castel întreg.

- Dacă aleg greșit? întrebă ea.

Darius se apropie și îi prinse mâna.

- Atunci alegem din nou. Tu mi-ai spus asta pe pod.

Lavinia îl privi.

Ochii lui erau sinceri. Avea încredere în ea. Nu pentru că era perfectă, ci pentru că era Lavinia.

Fata trase aer în piept.

Părul ei auriu, prins în două codițe bogate, îi cădea pe umeri în bucle luminoase. În lumina castelului, fiecare fir părea atins de soare. Ochii ei cafenii-aurii cercetau ușa, holul, prietenii și umbrele dintre coloane. Era frumoasă, dar nu doar așa cum este frumoasă o păpușă sau o ilustrație. Era frumoasă prin atenție, prin grijă, prin felul în care încerca să facă bine chiar și atunci când îi era teamă.

- Eu trebuie să decid, spuse ea în cele din urmă. Dar nu decid singură.

Vă ascult și pe voi.

Ușa cu coroană se luminează.

Apoi se deschise.

Dincolo de ea nu era o sală a tronului, cum se așteptaseră. Era o bibliotecă uriașă.

Rafturile urcau până la tavan. Cărțile erau așezate pe culori, mărimi și vârste. Unele aveau coperti din piele, altele din frunze, altele din sticlă. În mijlocul bibliotecii se afla o masă rotundă, iar pe masă stătea o oglindă.

Nu o oglindă mare.

O oglindă cât o carte.

Pe rama ei scria:

Oglinda Celei Mai Bune Variante.

Lavinia simți un fior.

- Nu-mi place numele, spuse Darius.

- Mie da, zise Felix. Sună eficient.

Domnul Tic clătină din cap.

- Atenție. Unele lucruri care promit perfecțiune cer prea mult în schimb.

Lavinia se apropie de oglindă. În sticla ei nu își văzu chipul obișnuit. Se văzu pe ea însăși, dar mai dreaptă, mai ordonată, mai calmă. Părul îi stătea perfect. Rochia nu avea nicio cută. Nu părea speriată. Nu părea obosită. Nu părea să ezite.

O Lavinia perfectă.

O voce blândă ieși din oglindă:

- Iată cum ai putea fi. Fără greșeli. Fără teamă. Fără îndoieli.

Lavinia nu spuse nimic.

Darius se ridică pe vârfuri.

- Eu ce văd?

Oglinda se întunecă imediat.

- Nu acum, micule curajos. Aceasta este încercarea Laviniei.

Darius se încruntă.

- Eu nu sunt doar mic.

- Știu, spuse Lavinia repede. Dar are dreptate. Cred că acum trebuie să înțeleg eu ceva.

În oglindă, Lavinia perfectă zâmbi.

- Dacă vrei să găsești următoarea bucată, trebuie să faci alegerea perfectă. Deschide cartea perfectă. Spune răspunsul perfect. Fă totul fără să greșești.

Pe masă apărură trei cărți.

Prima avea copertă aurie și titlul: **Cartea Răspunsurilor Corecte.**

A doua avea copertă albastră și titlul: **Cartea Curajului Când Ți-e Frică.**

A treia era mică, simplă, cu o pată de cerneală pe colț. Pe ea scria: **Cartea Inimii Care Ascultă.**

Felix se uită la ele.

- Prima pare evidentă.

- Prea evidentă, spuse Domnul Tic.

Darius se uită la Lavinia.

- Pe care o alegem?

Lavinia își simți gândurile alergând.

Cartea Răspunsurilor Corecte o atrăgea. Îi plăcea corectitudinea. Îi plăcea să știe că a ales bine. Îi plăcea ca mama și tata să aibă

încredere în ea. Știa că acea încredere era prețioasă. Nu voia să o piardă niciodată.

Își aminti de tata spunând:

Lavinia, știi că pot conta pe tine.

Își aminti de mama spunând:

Ești atentă și corectă. Ai o inimă bună.

Aceste cuvinte îi erau dragi. Le purta în ea ca pe niște lumini.

Dar uneori, fără să vrea, le transforma într-o povară.

Dacă toți aveau încredere în ea, trebuia să fie mereu cea mai bună?

Dacă era sora mai mare, avea voie să îi fie frică?

Dacă greșea, mai era Lavinia cea harnică, corectă și de încredere?

Oglinda șopti:

- Alege cartea aurie. Cei mai buni aleg răspunsul perfect.

Lavinia întinse mâna spre Cartea Răspunsurilor Corecte.

Darius o privi fără să o oprească.

Dar chiar înainte să o atingă, auzi un foșnet din spatele rafturilor.

Apoi un suspin mic.

Lavinia se opri.

- Ați auzit?

Felix își ciuli urechile.

- Eu am auzit ceva ca o hârtie tristă.

Din spatele unui raft ieși o fetiță din sticlă subțire. Era cât o păpușă, cu rochie transparentă și ochi de lumină. În mâini ținea o pagină ruptă.

- Vă rog, spuse ea, nu alegeți cartea aurie.

Oglinda se întunecă.

- Taci, Notiță.

Lavinia îngenunche imediat lângă fetița de sticlă.

- Cine ești?

- Sunt Notița de Margine. Eu păstrez lucrurile pe care poveștile le scriu în colț, dar pe care oamenii le observă rar.

Darius se apropie.

- Și de ce să nu alegem cartea aurie?

Notița privi speriată spre oglindă.

- Pentru că are numai răspunsuri corecte, dar nu are inimă. Dacă o deschide Lavinia, va ști toate răspunsurile din castel. Dar va uita să întrebe ce simt ceilalți.

Lavinia simți cum i se strânge pieptul.

- Asta nu vreau.

- Dar ai vrea să fii perfectă, șopti oglinda.

Lavinia se ridică încet.

- Da, spuse ea.

Toți tăcură.

Era un adevăr greu, dar curat.

- Vreau să fac totul bine, continuă Lavinia. Vreau să fiu cea mai bună. Vreau ca mama și tata să aibă încredere în mine. Vreau ca Darius să fie în siguranță cu mine. Vreau să nu greșesc.

Darius îi strânse mâna.

- Eu sunt în siguranță cu tine și când nu știi tot.

Lavinia se uită la el.

- Și dacă aleg greșit?

- Atunci alegi din dragoste. Asta nu e greșit la fel ca atunci când alegi din grabă sau din frică.

Domnul Tic zâmbi.

- Bine spus, Darius.

Oglinda deveni rece.

- Dragostea nu este suficientă pentru un castel. Aici trebuie precizie. Perfecțiune. Control.

Lavinia își ridică privirea. Ochii ei cafenii-aurii nu mai fugeau de oglindă.

- Nu. Aici trebuie o decizie corectă.

- Exact, spuse oglinda. Cartea aurie.

- Nu, răspunse Lavinia. Corect nu înseamnă perfect. Corect înseamnă să aleg ce protejează binele, nu ce mă face să par fără greșeală.

Cheia din palma ei străluci.

Cuvântul **Adevăr** se aprinse.

Lavinia întinse mâna și luă Cartea Inimii Care Ascultă.

Oglinda țipă scurt.

Rafturile se cutremură. Cărțile își deschiseră copertile ca niște păsări speriate. De sus căzură litere aurii, care se transformară în ploaie de praf luminos.

Cartea simplă se deschise singură.

Pe prima pagină scria:

O inimă mare nu este o inimă care nu se teme. Este o inimă care iubește mai mult decât se teme.

Lavinia citi în șoaptă.

Darius se lipi de ea.

- Asta e despre tine.

- Și despre tine, spuse ea.

- Eu am inimă mai mică. Sunt mai mic.

- Nu. Inima nu se măsoară ca înălțimea.

Notița de Margine zâmbi pentru prima dată.

Dar încercarea nu se terminase.

Oglinda se ridică de pe masă și pluti în aer. În sticla ei apăru Umbra care nu aparținea nimănui.

- Frumos. Ai ales empatia. Dar ai pierdut timp.

Podeaua bibliotecii se despică în patru direcții. Rafturile se îndepărtară unele de altele și formă patru coridoare.

Pe primul scria: **Drumul Rapid.**

Pe al doilea: **Drumul Sigur.**

Pe al treilea: **Drumul Frumos.**

Pe al patrulea: **Drumul Greu, dar Drept.**

Felix înghiți.

- Am o presimțire că nu alegem rapidul.

- Nici sigurul nu e mereu sigur, spuse Domnul Tic.

Lavinia privi cele patru drumuri.

În capul ei, gândurile se ordonară ca atunci când își pregătea caietele pentru școală. Trebuia să decidă. Nu după frică. Nu după dorința de a părea perfectă. Ci după ce era corect pentru toți.

Drumul Rapid era luminat și scurt, dar avea urme de pași care se întorceau înapoi.

Drumul Sigur avea pereți groși, dar nicio fereastră.

Drumul Frumos era plin de flori, dar florile aveau rădăcini negre.

Drumul Greu, dar Drept era îngust, cu pietre ascuțite și lumină puțină.

Totuși, departe, foarte departe, se vedea o scânteie aurie.

- Acolo este bucata, spuse Lavinia.
 - Pe drumul greu? Întrebă Darius.
 - Da.
 - Normal, murmură Felix. Bucățile importante nu stau niciodată pe perne.
 Umbra din oglindă râse.
 - Dacă alegi drumul greu, fratele tău se va obosi. Vulpea va încetini. Iepurele va pierde timpul. Tu vei fi vinovată.
 Cuvântul o lovi pe Lavinia direct în inimă.
Vinovată.
 Era unul dintre lucrurile de care se temea cel mai mult. Să nu fie vina ei. Să nu decidă greșit. Să nu îi dezamăgească pe cei care aveau încredere în ea.
 Pentru o clipă, aproape alese Drumul Sigur.
 Dar Darius îi atinse cotul.
 - Lavi, tu nu alegi ca să fie ușor. Tu alegi ca să ajungem unde trebuie.
 Ea îl privi.
 Băiețelul care se temuse de pod îi amintea acum ce înseamnă curajul.
 Lavinia zâmbi încet.
 - Atunci aleg Drumul Greu, dar Drept.
 Podeaua se luminează sub picioarele ei.
 Cuvântul **Curaj** de pe cheie se aprinse.
 Au intrat pe coridor.
 Drumul era într-adevăr greu. Pietrele erau denivelate. Unele cărți se deschideau singure și le șopteau lucruri care îi puteau opri.
 - Lavinia, poți face mai bine.

- Lavinia, trebuia să alegi mai repede.
 - Lavinia, sora mai mare nu greșește.
 Ea strânse din dinți.
 Munci să nu le asculte. Așa cum era harnică la orice făcea, fu harnică și cu propriul curaj. Nu lăsa curajul să fie doar o scânteie. Îl hrăni pas cu pas.
 Când Darius obosi, ea se opri.
 - Luăm pauză.
 - Dar pierdem timp, spuse Felix.
 - Dacă mergem fără pauză, el cade. Dacă el cade, pierdem mai mult.
 Domnul Tic încuviință.
 - Decizie corectă.
 Darius se așeză pe o piatră.
 - Nu vreau să te încetinesc.
 Lavinia se așeză lângă el.
 - Nu mă încetinești. Mergem împreună. Asta e aventura noastră.
 - Dar tu vrei mereu să fii cea mai bună.
 - Da, spuse ea sincer. Uneori prea mult.
 Darius o privi curios.
 - De ce?
 Lavinia se gândi. Nu era o întrebare simplă.
 - Pentru că îmi pasă. Când îmi pasă de ceva, vreau să fac perfect. Când îmi pasă de tine, vreau să te protejez perfect. Când mama și tata au încredere în mine, vreau să merit perfect.
 - Dar ei te iubesc și când nu e perfect, spuse Darius.
 Lavinia clipi.

Uneori, cele mai simple adevăruri veneau de la fratele ei mai mic.

- Știu, spuse ea încet. Dar uneori uit.

Darius își sprijini capul pe umărul ei.

- Eu îți amintesc.

Inima Laviniei se umplu de o căldură mare, fără margini. Îl iubea pe Darius cu o dragoste care nu avea nevoie de aplauze, nici de medalii, nici de răspunsuri perfecte. Îl iubea când era curajos. Îl iubea când era speriat. Îl iubea când întreba lucruri ciudate. Îl iubea când îi ținea mâna.

Iar faptul că era sora lui mai mare era una dintre cele mai mari mândrii ale ei.

Nu pentru că era deasupra lui.

Ci pentru că mergea lângă el, puțin înainte când trebuia să lumineze drumul, puțin în urmă când trebuia să îl lase să crească.

S-au ridicat și au mers mai departe.

La capătul coridorului au ajuns într-o sală circulară. În mijloc era un pedestal de piatră. Pe el se afla un fluture negru, nemișcat.

A treia bucată.

Dar în jurul pedestalului erau trei cercuri de lumină.

Pe primul scria: **la repede.**

Pe al doilea: **la singură.**

Pe al treilea: **Cere ajutor.**

Felix se scărpină după ureche.

- Mie îmi place „la repede”.

Domnul Tic oftă.

- Desigur că îți place.

Lavinia se uită la fluture. Era atât de aproape. Dacă întindea mâna, îl putea prinde. Putea demonstra că a ales bine, că a fost rapidă, că a reușit.

Dar ceva nu era corect.

- Este o capcană, spuse ea.

Umbra apăru pe perete, sub forma unei pete lungi.

- Sau este șansa ta să fii cea mai bună.

Lavinia se uită la cele trei cercuri.

Să ia repede ar fi fost eficient.

Să ia singură ar fi dovedit că poate.

Să ceară ajutor părea mai puțin spectaculos.

Dar era corect.

- Aleg să cer ajutor.

Umbra se mișcă neliniștită.

- Nu ai nevoie de ajutor. Tu ești Lavinia. Cea atentă. Cea corectă. Cea harnică. Cea în care părinții au încredere.

- Tocmai de aceea, spuse Lavinia. O persoană de încredere știe când să nu se prefacă puternică singură.

Cercul al treilea se aprinse.

Ea se întoarse spre Darius.

- Am nevoie de tine.

Ochii lui Darius se luminează.

- De mine?

- Da. Tu ai minge-idee. Poate o putem folosi.

Darius scoase din buzunar bila luminoasă primită pe terenul de joacă.

Aceasta plutea ușor deasupra palmei.

- Idee, avem nevoie de tine, spuse el serios.

Bila galbenă străluci și se transformă într-o minge mică, transparentă.

Pe ea apăru un mesaj:

O idee bună crește când este împărtășită.

Lavinia zâmbi.

- Darius, aruncă mingea spre fluture, dar nu ca să îl lovești. Ca să îl faci să se ridice.

- Și tu?

- Eu îl prind cu cartea.

Felix făcu ochii mari.

- Eu ce fac?

- Tu ții sulul deschis, spuse Lavinia. Dacă bucata se transformă în hârtie, trebuie să o prinzi.

- În sfârșit, un plan cu vulpe inclusă.

- Domnul Tic, continua ea, vă rog să urmăriți Umbra. Dacă se mișcă, spuneți-ne.

Iepurele făcu o plecăciune.

- Plan clar. Roluri corecte. Execuție posibilă.

Lavinia trase aer în piept.

- Acum.

Darius aruncă mingea.

Mingea zbură în arc, atinse ușor aerul de lângă fluture, iar fluturele se ridică speriat. Lavinia deschise Cartea Inimii Care Ascultă. Paginile ei se transformară într-o lumină blândă, nu aspră. Fluturele nu se zbatu.

Se așeză pe carte.

Umbra se repezi.

- Nu!

- Acum, Felix! strigă Lavinia.

Fluturele se transformă într-o fâșie de hârtie aurie. Felix deschise sulul, iar bucata căzu exact lângă celelalte două.

Umbra lovi peretele, dar era prea târziu.

Domnul Tic ridică ceasul.

Al treilea ac apăru pe cadran.

Sala castelului se umplu de lumină.

Felix citi cele trei bucăți împreună:

Când nu știi drumul... fă primul pas cu inima trează. Nu trebuie să fii perfect ca să fii lumină.

Lavinia rămase nemișcată.

Cuvintele păreau scrise pentru ea.

Darius o privi.

- Ai auzit? Nu trebuie să fii perfectă.

- Am auzit.

- Dar ești lumină.

Lavinia îl îmbrățișă. Nu cu grabă. Nu ca să îl apere de ceva. Ci pentru că îl iubea.

- Și tu ești curajul meu, spuse ea.

Darius se lipi de ea.

- Și tu ești sora mea cea mai mare.

- Asta sunt.

- Cea mai bună?

Lavinia zâmbi.

- Cea care încearcă. În fiecare zi.

Domnul Tic își închise ceasul.

- Uneori, aceasta este definiția corectă.

Biblioteca începu să dispară. Rafturile se retraseră în ziduri. Oglinda Celei Mai Bune Variante crăpă în două, dar din crăpătură nu ieși întuneric. Ieși lumină.

Notița de Margine le făcu semn.

- Ați eliberat sala. De acum, cărțile nu vor mai cere perfecțiune copiilor care intră aici. Le vor cere sinceritate.

Lavinia se aplecă spre ea.

- Ai fost curajoasă că ne-ai spus adevărul.

Notița zâmbi timid.

- Am învățat de la voi.

În locul bibliotecii apărură o scară largă care cobora spre o poartă decorată cu măști aurii și perdele roșii.

Darius citi inscripția:

Scena a patra: Teatrul unde poveștile nu joacă singure.

Felix își strânse sulul.

- Următoarea bucată este la teatru.

- Dar noi am plecat dintr-un teatru, spuse Darius.

Domnul Tic privi poarta.

- Da. Iar acum intrăm în teatrul dinăuntrul teatrului. Acolo, fiecare rol ascunde un adevăr.

Umbra apărură pentru o clipă pe marginea scării. Era mai subțire decât înainte, dar nu dispăruse.

- Ați găsit o bucată, Lavinia. Dar într-o zi vei greși. Și atunci toți vor vedea.

Lavinia simți frica ridicându-se din nou.

Dar nu o mai lăsa să decidă.

- Poate, spuse ea. Dar când voi greși, voi spune adevărul, voi repara ce pot și voi merge mai departe.

Umbra tăcu.

Lavinia coborî prima treaptă, ținându-l pe Darius de mână.

Părul ei auriu, prins în cele două codițe, străluci în lumina castelului. Ochii ei cafenii-aurii erau atenți, calzi și hotărâți. În inima ei încă exista dorința de a face totul bine. Dar acum știa ceva mai important: nu perfecțiunea o făcea demnă de încredere.

Ci dragostea, corectitudinea, hărnicia, curajul și adevărul.

Iar acestea nu dispăreau când îi era frică.

Creșteau tocmai pentru că mergea înainte.

Mâna lui Darius era mică în mâna ei, dar strângerea lui era puternică.

- Lavi?

- Da?

- Când ajungem la teatrul din teatrul din teatrul mare, să nu mă lași să joc rol de broască.

- Nu promit.

- Lavinia!

Ea râse.

Pentru o clipă, castelul întreg păru să râdă cu ei.

Apoi poarta cu măști aurii se deschise, iar dinăuntru se auzi o voce de crainic:

- Doamnelor, domnilor și copii curajoși, spectacolul continuă. Dar atenție: în această scenă, cine minte uită replica, iar cine spune adevărul schimbă povestea.

Lavinia și Darius pășiră împreună prin poartă.

În urma lor, castelul rămase luminos.

Iar pe cea mai înaltă fereastră, Cartea Inimii Care Ascultă se deschise singură și scrise o nouă propoziție:

O soră mai mare nu este cea care nu se teme. Este cea care iubește destul de mult încât merge înainte.

Capitolul 5 „Cortina care știa adevărul”

Poarta cu măști aurii se deschise, iar Lavinia și Darius pășiră într-un teatru ascuns în interiorul teatrului.

Nu semăna cu sala din care pleaseră. Era mai mic, mai vechi și mai misterios. Scaunele erau acoperite cu catifea vișinie, dar nu stătea nimeni pe ele. Totuși, se auzea un murmur slab, ca și cum un public invizibil aștepta să înceapă spectacolul.

Pe tavan pluteau lumânări albastre. Pe pereți erau măști de teatru: unele râdeau, altele plângeau, iar câteva păreau că ascultă.

Darius se opri.

- Lavi?

- Da?

- De ce simt că scaunele se uită la noi?

Felix își strânse vesta roșie.

- Pentru că probabil se uită.

Domnul Tic își ridică ceasul. Cele trei ace subțiri tremurau ușor.

- Acesta este Teatrul Adevărului. Aici nimeni nu poate juca un rol dacă nu recunoaște cine este.

În fața lor se afla scena. Cortina era coborâtă. Nu era roșie, ca în teatrul obișnuit, ci albastru-închis, aproape neagră, presărată cu stele cusute cu fir argintiu.

Pe marginea cortinei apăru o gură mică, brodată cu ață aurie.

- Ați întârziat, spuse cortina.

Darius făcu un pas înapoi.

- Cortina vorbește.

- Și copiii întârzie, răspunse cortina. Fiecare cu talentul lui.

Lavinia se apropie atentă.

- Tu ești cortina vorbitoare?

- Sunt Cortina dintre Ce Arăți și Ce Ascunzi. Dar puteți să-mi spuneți Cora. Este mai scurt și mai elegant.

Felix făcu o plecăciune.

- Doamnă Cortină.

- Domnișoară, îl corectă Cora. Încă nu am împlinit trei sute de ani.

Darius îi șopti Laviniei:

- Pentru o cortină, pare sensibilă la vârstă.

Cora își mișcă faldurile.

- Am auzit.

Darius își lipi buzele una de alta.

Pe scenă apăru o lumină rotundă. În mijlocul ei se aflau două costume: o rochie de prințesă, albastră cu margini aurii, și o armură mică de cavaler, argintie, cu o mantie verde.

Deasupra lor plutea un mesaj:

Pentru a găsi următoarea bucată, povestea trebuie jucată.

Pentru a fi jucată, adevărul trebuie spus.

Lavinia privi rochia.

- Cred că eu trebuie să fiu prințesa.

Darius se uită la armură.

- Și eu cavalerul.

Felix își ridică o lăbuță.

- Eu pot fi consilierul inteligent?

Cora foșni.

- Tu vei fi vulpea care vorbește prea mult.

- Rol dificil, dar mă voi adapta.

Domnul Tic se uită la ceas.

- Eu?

- Tu vei ține timpul, spuse cortina. Cu mare atenție. Nu mai avem mult până când Umbra va încerca să schimbe scena.

La auzul numelui, luminile albastre pâlpâiră.

Umbra nu se vedea nicăieri.

Tocmai de aceea Lavinia simți că era aproape.

Ea își puse rochia de prințesă peste haine. Nu era grea. Părea făcută din lumină și responsabilitate. Darius își puse armura. Era puțin prea mare la umeri, iar coiful îi alunecă peste ochi.

- Nu văd nimic, anunță el.

Lavinia îi ridică viziera.

- Acum?

- Acum văd prea multe.

Cora tuși teatral.

- Copii, regula este simplă: veți urca pe scenă și veți spune replica scrisă pentru voi. Dar dacă mințiți, veți uita cuvintele. Dacă spuneți adevărul, povestea se va schimba.

- Și dacă ne este rușine? întrebă Darius.

Cora se lăsă puțin mai jos, ca și cum îl privea direct.

- Rușinea este doar frica îmbrăcată în haine elegante. O saluți și vorbești mai departe.

Darius nu păru convins.

- Dar dacă vocea mea face sunete ciudate?

- Atunci publicul va auzi un copil curajos, nu un copil perfect, spuse Lavinia.

El o privi.

- Tu chiar crezi asta?

- Da.

Dar Lavinia simți și ea un nod în stomac. Pe scenă nu era public, dar scaunele goale păreau pline de ochi invizibili. Nu îi plăcea să greșească. Nu îi plăcea să fie privită când nu era sigură. Iar aici, fiecare cuvânt conta.

Cora ridică încet cortina.

Scena se luminează.

Decorul apăru singur: un regat mic, făcut din cărți, felinare și poduri de hârtie. În fundal se vedea un castel desenat cu linii aurii. Deasupra scenei plutea un fluture negru.

A patra bucată.

Darius îl văzu imediat.

- Acolo e.

- Da, șopti Lavinia. Dar nu putem fugi după el. Trebuie să jucăm scena.

Din podea ieșiră două pergamente.

Pe cel al Laviniei scria:

Eu sunt prințesa care nu greșește niciodată.

Pe cel al lui Darius scria:

Eu sunt cavalerul care nu se teme de nimic.

Amândoi tăcură.

Felix își dresă vocea.

- Asta pare problematic.

Domnul Tic privi grav spre scenă.

- Replicile sunt capcane. Nu trebuie rostite dacă nu sunt adevărate.

Lavinia simți cum i se strânge mâna pe pergament.

- Dar dacă nu le spunem, poate nu continuă scena.

Cora foșni încet.

- Scena continuă numai când aude adevărul.

Atunci, dintr-un colț întunecat, se auzi o șoaptă blândă. Nu era rece ca înainte. Era aproape prietenoasă.

- Spuneți-le așa cum sunt scrise. Nimeni nu va ști. Toți actorii joacă roluri. O prințesă perfectă. Un cavaler fără frică. Sună frumos.

Lavinia întoarse capul.

Umbra era acolo, ascunsă între două decoruri. Nu ataca. Nu speria. Nu striga.

Doar sugera.

Asta o făcea mai periculoasă.

Darius se uită la replica lui.

- Nu sunt cavalerul care nu se teme de nimic, spuse încet.

Umbra șopti:

- Publicul nu trebuie să știe.

Darius înghiți.

Lavinia îl privi și înțelese. Nu era simplu pentru el. După pod, după terenul de joacă, după curajul pe care îl arătase, poate ar fi vrut ca toți să creadă că nu se mai teme. Că devenise cavaler adevărat, fără tremur, fără îndoieli, fără voce subțire.

Dar curajul adevărat cerea altceva.

Lavinia privi propria replică.

Eu sunt prințesa care nu greșește niciodată.

O parte din ea ar fi vrut să spună asta. Să fie acea prințesă. Să fie mereu corectă, mereu calmă, mereu cea mai bună.

Dar nu era adevărat.

Și, mai important, nu era nevoie să fie adevărat.

Lavinia păși în lumină.

Scaunele goale scârțâiră încet, ca și cum publicul invizibil se apleca înainte.

Ea ridică pergamentul, apoi îl coborî.

- Nu pot spune replica asta.

Un murmur trecu prin sală.

Umbra se mișcă.

- Greșeală.

Lavinia își ridică bărbia. Părul ei auriu, prins în două codițe, străluci în lumina scenei. Ochii cafenii-aurii erau serioși, dar calzi.

- Eu sunt prințesa care încearcă să facă bine. Uneori greșesc. Uneori îmi este frică să nu dezamăgesc. Dar aleg să fiu corectă, chiar dacă adevărul nu mă face să par perfectă.

Luminile albastre deveniră aurii.

Cora foșni mulțumită.

- Replica acceptată.

Darius rămase cu pergamentul în mână.

Acum era rândul lui.

Se uită spre sală. Scaunele goale păreau uriașe. Simți că obrazii i se încălzesc. Coiful îl deranja. Armura parcă făcea zgomot la fiecare respirație.

Vocea Umbrei se strecură lângă el:

- Las-o pe Lavinia să vorbească. Ea se pricepe. Tu poți doar să dai din cap. Un cavaler nu trebuie să spună prea multe.

Darius deschise gura.

Nu ieși niciun cuvânt.

Apoi ieși un sunet mic, subțire.

- Îm...

Se opri imediat, rușinat.

- Am scârțâit, șopti el.

Felix își acoperi botul, dar nu râse.

Lavinia făcu un pas spre el.

- Darius, e în regulă.

- Nu e. Cavalerii nu scârțâie.

Cora coborî puțin.

- Cine ți-a spus asta?

Darius se uită în podea.

- Nimeni. Dar așa cred eu.

Domnul Tic interveni calm:

- Atunci poate este timpul să verifici dacă gândul acesta este adevărat.

Darius ținu pergamentul strâns. Îi venea să fugă. Îi venea să se ascundă după Lavinia. Îi venea să spună replica falsă repede, doar ca să se termine.

Dar își aminti minge-idee din buzunar. Își aminti podul. Își aminti că o frică numită pe nume devine mai mică.

Așa că își atinse pieptul.

- Frica mea de vorbit în față se numește... Scârț.

Lavinia clipi, apoi zâmbi.

- Scârț?

- Da. E vărul lui Gogu.

Felix aprobă grav.

- Familie complicată.

Darius trase aer în piept.

- Scârț, te-am auzit. Dar nu tu alegi.

Apoi păși în lumină.

Vocea îi tremura. Totuși, vorbi.

- Nu sunt cavalerul care nu se teme de nimic.

Scaunele tăcură.

Darius continuă:

- Mi-e frică să vorbesc când toți se uită. Mi-e rușine când vocea mea sună ciudat. Uneori mă ascund după Lavinia pentru că ea știe mai bine ce să spună.

Lavinia simți un nod în gât.

Darius se uită spre ea.

- Dar eu sunt fratele ei. Și vreau să fiu responsabil. Nu vreau să o las mereu pe ea să ducă tot. Pot să ajut. Pot să spun adevărul. Pot să am grijă de partea mea din poveste.

Umbra se strânse într-un colț.

- Prea mult adevăr, șopti ea.

Darius ridică pergamentul.

- Și decid că nu mai scârțâi ca să fug de ce am de făcut.

Felix își ciuli urechile.

- Decizie importantă.

- Dacă îmi e frică, spun: „Mi-e frică.” Dacă nu știu, întreb. Dacă am greșit, recunosc. Dar nu mai fac scârțâit de ușă speriată ca să se ocupe altcineva în locul meu.

Cora se luminează de la un capăt la altul.

- Replica acceptată.

Din sală se auzi un singur aplauz.

Apoi încă unul.

Apoi sute.

Scaunele goale aplaudau singure. Măștile de pe pereți zâmbeau.

Lumânările albastre dansau în aer.

Darius făcu ochii mari.

- Nu m-au huiduit.

- Nu, spuse Lavinia. Te-au ascultat.

- Și eu nu am murit de rușine.

- Rușinea nu omoară, zise Cora. Doar face mult zgomot când intră.

În acel moment, decorul de pe scenă se schimbă. Castelul de hârtie se transformă într-o casă mică, luminată pe dinăuntru. La fereastră se vedeau două umbre mari și calde: mama și tata.

Lavinia și Darius încremeniră.

- Sunt ei? întrebă Darius.

Domnul Tic clătină încet din cap.

- Nu chiar. Este amintirea încrederii lor.

Casa de pe scenă se apropie, ca și cum era purtată de vânt. Dinăuntru se auzi vocea mamei, blândă și clară:

- Aveți grijă unul de altul.

Apoi vocea tatălui:

- Știu că puteți lua decizii bune.

Lavinia își strânse mâinile.

Darius se uită la ea.

- Ți-e dor de ei?

- Da.

- Și mie.

Pentru prima dată de când intraseră în aventura teatrului, dorul de casă deveni foarte puternic. Nu era o frică. Era o chemare caldă. Miroso de cină, lumină în hol, haine puse la loc, pași cunoscuți, glasuri care spuneau „ați ajuns”.

Umbra șopti din colț:

- Vedeți? Mergeți acasă. Lăsați povestea. Familia voastră este acolo, nu aici.

Cuvintele erau viclene pentru că nu erau complet false.

Familia chiar era importantă.

Tocmai de aceea trebuiau să continue.

Lavinia îl luă pe Darius de mână.

- Familia nu înseamnă doar să stăm împreună unde e ușor. Înseamnă să avem grijă unul de altul și când e greu.

Darius dădu din cap.

- Și să ne întoarcem acasă după ce terminăm ce am promis.

Cora foșni aprobator.

- Responsabilitate.

Felix desfăcu sulul.

- Dacă tot vorbim despre promisiuni, vă rog să nu uitați că avem o replică finală de reconstruit și un teatru de adormit.

Fluturile negru coborî încet din tavan.

Dar nu se așeză la Lavinia. Nici la Darius.

Se opri între ei.

Pe aripile lui apăru o întrebare:

Ce este familia?

Lavinia și Darius se priviră.

Aici nu putea răspunde doar unul.

Lavinia începu:

- Familia este locul unde ești iubit chiar dacă nu ești perfect.

Darius continuă:

- Familia este echipa care nu te lasă singur când îți tremură vocea.

Lavinia spuse:

- Familia înseamnă încredere.

Darius adăugă:

- Și responsabilitate. Adică nu lași mereu pe altcineva să facă partea ta.

Lavinia strânse mâna lui.

- Familia este motivul pentru care vrei să devii mai bun.

Darius zâmbi.

- Dar nu ca să meriți iubirea. Ci pentru că deja o ai.

Fluturile tremură.

Umbra se repezi subtil, ca o pată de cerneală, încercând să îl tragă înapoi spre întuneric. Dar de data aceasta Lavinia și Darius se mișcă împreună.

- Acum! spuse Lavinia.

Darius ridică scutul mic de cavaler. Nu ca să lovească, ci ca să oprească Umbra.

Lavinia deschise Cartea Inimii Care Ascultă. Lumina ei blândă se întinse peste scenă.

Felix desfăcu sulul.

Domnul Tic ridică ceasul.

Cora coborî faldurile ca o plasă de stele.

Fluturile nu avu unde să fugă. Se așează în mâinile Laviniei și ale lui Darius, unite.

Apoi se transformă într-o fâșie de hârtie aurie.

Felix o prinse în sul, lângă celelalte trei.

Toți citiră împreună:

Când nu știi drumul... fă primul pas cu inima trează. Nu trebuie să fii perfect ca să fii lumină. Iar familia este locul unde curajul se ține de mână.

Lavinia simți cum propoziția îi intră direct în inimă.

Darius își șterse nasul cu dosul palmei.

- Eu nu plâng. Doar mi-a intrat teatru în ochi.

Felix aprobă solemn.

- Se întâmplă frecvent în teatrele vechi.

Al patrulea ac apăru pe ceasul Domnului Tic. De data aceasta, ceasul scoase un sunet clar:

tic-tac.

Toți tăcură.

Domnul Tic privi cadranul cu uimire.

- Timpul merge. Încă nu complet, dar merge.

Cora se ridică încet.

- Ați trecut scena. Nu pentru că ați jucat perfect, ci pentru că ați jucat împreună.

Lavinia făcu o reverență. Darius încercă să facă una de cavaler, dar armura îi scârțâi.

El se opri imediat.

Apoi zâmbi.

- Asta a fost armura, nu eu.

Cora râse atât de tare, încât stelele cusute pe ea clipiră.

În spatele scenei se deschise o ușă nouă. Dincolo de ea se auzea apă.

Multă apă. Valuri mici. Râsete îndepărtate. Un fluier de salvamar.

Miros de vară, clor și soare.

Pe ușă scria:

Scena a cincea: Piscina unde adevărul se vede sub apă.

Darius făcu un pas înainte, apoi se opri.

- Piscină?

- Da, spuse Lavinia.

- Crezi că armura plutește?

Felix se uită la el.

- Sper sincer că nu intri cu armura.

Domnul Tic închise ceasul.

- Următoarea bucată este acolo. Dar piscina aceasta nu reflectă chipul. Reflectă lucrurile pe care încerci să le ascunzi.

Lavinia și Darius se privără.

Aventura nu se terminase.

Dar erau mai pregătiți decât înainte.

Cora coborî până aproape de ei.

- Copii, țineți minte: pe scenă, adevărul schimbă povestea. În familie, adevărul ține oamenii aproape.

Darius dădu serios din cap.

- Și când îți vine să scârțâi?

- Atunci spui ce simți, răspunse Lavinia.

- Exact.

Au pășit spre ușa piscinei.

În urma lor, teatrul interior rămase luminat. Scaunele goale nu mai păreau să privească. Păreau să aștepte următorii copii care vor avea curaj să spună adevărul.

Dar chiar înainte ca ușa să se închidă, Umbra apăru pe cortină. Nu mai râdea.

Vorbi încet, aproape trist:

- Familia... curajul... adevărul... Voi le aveți. Eu nu am avut pe nimeni când am fost uitată.

Lavinia se întoarse brusc.

- Ce ai spus?

Umbra dispăruse.

Cora rămase nemișcată.

Darius șopti:

- Lavi... poate Umbra nu este doar rea.

Lavinia privi locul gol unde fusese pata întunecată.

- Poate este pierdută.

Ușa piscinei se deschise larg, iar lumina apei se revărsă peste ei.

De dincolo, o voce adâncă, ca un ecou dintr-un bazin foarte mare, spuse:

- Cine intră aici trebuie să aibă curaj să vadă ce se ascunde sub suprafață.

Lavinia strânse mâna lui Darius.

Darius nu scârțâi.

Nu se ascunse.

Doar spuse:

- Mi-e puțin frică. Dar intru.

- Și eu, răspunse Lavinia.

Împreună, au pășit în lumina albastră.

Iar teatrul din teatrul din teatrul mare își lăsă cortina în jos, ca o pleoapă obosită, mulțumită că adevărul fusese rostit.

Capitolul 6 „Piscina unde adevărul se vede sub apă”

Lumina albastră îi învăluie pe Lavinia și Darius ca o pătură rece de vară. Când făcure ultimul pas prin ușa teatrului interior, podeaua de lemn dispăru, iar sub tălpile lor apăru gresie albă, lucioasă. Aerul mirosea a apă curată, soare și clor. Deasupra lor nu mai erau candelabre, ci un tavan înalt din sticlă, prin care se vedeau nori moi, plutind încet.

Se aflau la piscină.

Dar nu era o piscină obișnuită.

Apa era atât de limpede, încât părea făcută din sticlă lichidă. Pe margini erau colaci colorați, scări argintii și sezlonguri goale. În mijlocul bazinului pluteau nuferi albaștri, iar sub apă se vedeau lumini mici, ca niște stele căzute pe fundul piscinei.

Pe peretele din față scria cu litere care se mișcau ușor:

Scena a cincea: Piscina unde adevărul se vede sub apă.

Apoi, sub primul rând, apăru o regulă nouă:

Fiecare trebuie să se scufunde pentru a găsi ce lipsește.

Darius se opri.

- Fiecare?

Domnul Tic își ridică ceasul. Cele patru ace subțiri se mișcau acum încet, dar încă nesigur.

- Da. Unele adevăruri nu pot fi găsite de altcineva în locul tău.

Darius privi apa.

Nu era murdară. Nu era înfricoșătoare la suprafață. Dar în partea cea mai adâncă, albastrul devenea tot mai închis, până când nu se mai vedea fundul.

El își strânse buzele.

Nu scârțâi.

De la capitolul trecut hotărâse că nu mai face scârțâit de ușă speriată ca să se ocupe altcineva în locul lui.

Dar asta nu însemna că frica dispăruse.

Lavinia observă imediat.

- Darius?

El înghiți.

- Mi-e frică de apă adâncă.

A spus-o repede, dar clar.

Lavinia se apropie.

- Mulțumesc că ai spus adevărul.

- Nu-mi place când nu simt fundul cu picioarele. Și nu-mi place când apa îmi intră peste urechi. Și nu-mi place când nu știu ce e dedesubt.

Felix își scutură coada.

- Perfect rezonabil. Și eu prefer podelele. Podelele sunt foarte sincere.

Stau jos și nu se mișcă.

Din piscină se ridică un val mic. Avea formă de palmă și făcu semn spre ei.

Apa vorbe cu o voce adâncă, dar blândă:

- Cine se teme de adâncime nu trebuie împins. Trebuie însoțit.

Lavinia făcu imediat un pas înainte.

- Intru eu prima.

Darius o prinse de mână.

- Nu.

Ea se întoarse spre el.

- Nu?

- Ai făcut asta și înainte. Când e greu, vrei să mergi tu prima, să verifici, să controlezi totul.

Lavinia clipi.

Cuvântul *controlezi* o atinse mai tare decât s-ar fi așteptat.

- Vreau doar să te protejez.

- Știu, spuse Darius. Dar dacă verifici totul pentru mine, eu nu mai învăț să verific. Și dacă faci mereu partea grea, eu nu mai cresc.

Lavinia rămase tăcută.

Îl iubea atât de mult, încât uneori dragostea ei devenea o plasă. Nu voia să îl țină prins. Voia să îl țină în siguranță. Dar poate, uneori, aceste două lucruri nu erau același lucru.

Domnul Tic încuviință încet.

- A proteja nu înseamnă întotdeauna a controla. Uneori înseamnă a sta aproape și a avea încredere.

Lavinia privi apa. Și ei îi era frică. Nu de apă la fel ca lui Darius, ci de ce se putea întâmpla dacă nu era atentă. Dacă el se speria. Dacă ea lua decizia greșită. Dacă nu reușea să îl ajute la timp.

Dar cheia din palma ei se încălzi.

Curaj. Adevăr. Înapoi.

Lavinia trase aer în piept.

- Bine, spuse ea. Nu controlez tot. Facem planul împreună.

Darius dădu din cap, serios.

- Asta e mai bine.

Felix se uită de la unul la altul.

- Mie îmi place când copiii fac planuri. De obicei sunt mai bune decât ale adulților și mai puțin plictisitoare.

În acel moment, din apă se ridicară două culoare luminoase.

Unul era mai aproape de margine și avea scări aurii care coborau treptat.

Al doilea mergea direct spre partea adâncă, unde se vedea o ușă subacvatică rotundă, ca o trapă de corabie.

Deasupra apei apăru un mesaj:

Pentru a găsi următoarea bucată, intrați separat și ieșiți împreună.

Darius se încruntă.

- Asta nu-mi place.

- Nici mie, spuse Lavinia.

Apa vorbi din nou:

- Separat nu înseamnă singuri. Încrederea este firul care rămâne între voi când mâinile nu se pot ține.

Lavinia se uită la Darius.

- Facem un semn?

- Da.

- Dacă ridici mâna, mă opresc.

- Dacă bat de două ori în apă, vii spre mine?

- Vin. Dar numai dacă ai nevoie. Nu înainte.

Darius o privi atent.

- Promiți că nu vii doar pentru că îți este ție frică?

Lavinia simți că întrebarea era grea și corectă.

- Promit să încerc.

- Nu e perfect.

- Dar e adevărat.

Darius zâmbi.

- Atunci e bine.

Felix se așează pe margine cu sulul de hârtie în lăbuțe.

- Eu păzesc replica. Și dacă se întâmplă ceva, țiș artistic.

Domnul Tic rămase lângă el.

- Iar eu urmăresc timpul. Aveți grijă: piscina arată nu doar ce ascundeți, ci și ce a fost uitat.

Lavinia păși în apă.

Era rece la început, apoi deveni plăcută. Parcă o recunoștea. Darius intră pe treptele aurii. Se ținu de balustradă, dar nu se opri.

- Scârț nu conduce, murmură el.

Lavinia auzi și zâmbi.

- Cine conduce?

- Eu. Dar încet.

- Încet este tot înainte.

Când apa le ajunsese până la umeri, culoarele se aprinseră. Lavinia trebuia să meargă spre partea stângă, unde sub apă se vedeau oglinzi rotunde. Darius trebuia să meargă spre partea dreaptă, unde pluteau bule mari, argintii.

- Ne vedem la ușa aceea, spuse Darius, arătând spre trapa subacvatică.

- Ne vedem acolo.

Au pornit.

Lavinia înota încet, atentă să nu se întoarcă din cinci în cinci secunde. Îi venea să îl urmărească pe Darius cu privirea tot timpul. Îi venea să strige întrebări: *Ești bine? Ai grijă! Nu te duce prea departe! Respiră!* Dar se opri.

Nu pentru că nu îi păsa.

Ci pentru că avea încredere.

În partea ei de bazin, oglinzile rotunde se ridicară sub apă și plutiră în jurul ei. Fiecare oglindă arăta câte o Lavinia diferită.

Lavinia care verifica tot.

Lavinia care spunea „lasă, fac eu”.

Lavinia care se temea să nu greșească.

Lavinia care voia să fie cea mai bună.

Lavinia care îl ținea pe Darius prea aproape, ca să nu cadă.

Într-o oglindă, îl văzu pe Darius mai mic, alergând spre un tobogan, iar ea strigând:

- Nu! Lasă-mă pe mine prima!

În alta, îl văzu încercând să-și lege singur șireturile, iar ea aplecându-se imediat să le lege în locul lui.

Nu erau amintiri rele. Dar erau amintiri în care ajutorul ei venea uneori prea repede.

Apa șopti:

- Ce înveți?

Lavinia închise ochii.

Adevărul nu era comod.

- Că uneori ajut ca să nu-mi fie mie frică.

Oglinzile tremurară.

- Și ce alegi?

Lavinia deschise ochii.

- Aleg să am încredere în Darius. Să îl ajut când cere. Să îl protejez când e pericol. Dar să nu-i iau curajul din mâini.

Oglinzile se transformară în pești aurii și înotară în jurul ei.
În același timp, Darius ajunsese în dreptul bulelor argintii.
Fiecare bulă avea înăuntru câte o imagine.
În prima se văzu pe el la marginea unei piscine obișnuite, ținându-se de prosop.
În a doua se văzu ascuns după Lavinia.
În a treia se văzu spunând:
- Nu pot.
Darius strânse din dinți.
- Asta e veche.
O bulă se apropie de fața lui și îi arată partea adâncă a bazinului. Apa devenea albastră, apoi bleumarin, apoi aproape neagră.
Vocea piscinei întrebă:
- De ce te temi cel mai mult?
Darius ar fi vrut să spună „de apă”. Dar simți că nu era tot.
- Mă tem că mă duc la fund și nimeni nu ajunge la mine.
Bula se opri.
El continuă:
- Și mă tem că Lavinia o să creadă că trebuie să mă salveze mereu.
Apa rămase nemișcată.
- Ce alegi?
Darius trase aer în piept.
- Aleg să spun când mi-e frică. Aleg să cer ajutor când chiar am nevoie.
Dar aleg și să încerc înainte să spun că nu pot.
Bulele argintii se desfăcură în cercuri de lumină.
În buzunarul lui, mingea-idee se aprinse.

Darius o scoase. Sub apă, mingea nu plutea haotic. Stătea cuminte în palma lui, luminând ca un soare mic.
- Am o idee, șopti el, deși era sub apă.
În lumea aceea magică, cuvintele se auzeau.
A luat mingea și a aruncat-o ușor înainte. Mingea se transformă într-un șir de lumini galbene, ca niște pași subacvatici, care duceau spre ușa rotundă din adânc.
- Pot merge pe pași, spuse Darius.
Piscina răspunse:
- Imaginația este o scară pe care curajul o poate folosi.
Darius zâmbi.
Apoi coborî.
Primul pas.
Apoi al doilea.
Apa îi acoperi urechile. Inima îi bătea repede. Îi venea să se întoarcă.
Dar nu scârțâi.
Nu se prefăcu.
- Mi-e frică, spuse el.
Apoi încă un pas.
- Dar merg.

Lavinia îl văzu de la distanță. Instinctul îi strigă să pornească imediat spre el. Dar Darius nu ridicase mâna. Nu bătuse de două ori în apă. Mergea încet, dar mergea.

Așa că Lavinia rămase pe culoarul ei și continuă spre punctul de întâlnire.

Asta a fost poate cea mai grea parte pentru ea.

Să nu facă nimic când inima ei voia să facă totul.

Dar tocmai acel „nimic” era de fapt o alegere mare: alegerea de a avea încredere.

Au ajuns aproape în același timp la ușa subacvatică.

Pe ușă era gravat un desen: doi copii ținând o lumină între ei.

Sub desen scria:

Deschideți doar dacă nimeni nu este lăsat în urmă.

Lavinia se uită la Darius.

- Ești bine?

Darius dădu din cap.

- Nu complet. Dar suficient.

- Asta contează.

Au pus amândoi mâinile pe mânerul rotund.

Dar înainte să tragă, apa din jur se întunecă.

Umbra apăru sub ei.

Nu mai era o pată subțire pe perete. În apă părea mai clară, dar și mai tristă. Avea contur de copil foarte mic, ca o amintire care nu învățase niciodată să crească.

Darius se lipi de ușă.

- Lavi...

Lavinia ridică mâna, dar nu să atace.
Umbră plutea în adânc, prinsă între fire negre, ca niște panglici de întuneric.
Nu se repezea spre ei.
Nu râdea.
Părea blocată.
Apa vorbea încet:
- Aici se vede ce este sub suprafață.
În fața Laviniei și a lui Darius se deschise o imagine.
Nu era prezentul. Nu era teatrul. Nu era piscina.
Era o cameră caldă, cu lumină galbenă. O fetiță foarte mică, cu păr auriu prins stângaci, stătea lângă un pătuț. Avea ochi cafenii-aurii, mari și curioși.
Lavinia.
Mult mai mică.
În pătuț era un bebeluș înfășat într-o păturică albă.
Darius.
Mama îl ținea în brațe. Tata zâmbea. Toți vorbeau încet, ca să nu trezească bebelușul. Fetița mică stătea pe margine, cu o jucărie în mână. Nu părea supărată. Părea confuză.
Apoi mama se aplecă și îi spuse:
- Lavinia, acum ești sora mai mare.
Fetița clipi.
Nu înțelegea tot. Era prea mică pentru cuvinte mari. Dar simțea că ceva se schimbase. Până atunci fusese centrul lumii ei mici. Acum apăruse cineva nou. Mic, fragil, iubit de toți.

Fetița se apropie de pătuț și atinse pătura bebelușului.
Bebelușul Darius îi prinse degetul cu mâna lui minusculă.
În acel moment, pe peretele camerei apăru o umbră mică.
Nu rea.
Doar singură.
Darius privi imaginea cu gura întredeschisă.
- Eu eram acolo?
- Da, șopti Lavinia.
- Și Umbră?
Lavinia simți ceva adânc în piept. Nu era vină. Nu era rușine. Era o înțelegere veche, care abia acum găsea cuvinte.
- Cred că Umbră e o amintire de atunci. De când eu am devenit sora mai mare.
Umbră se zbătu ușor în firele întunecate.
Vocea ei se auzi ca un gând sub apă:
- Toți au privit bebelușul. Eu am rămas în colț.
Lavinia își duse mâna la inimă.
- Tu nu ești răutatea mea.
Umbră tăcu.
- Ești frica mea mică. Frica de a nu fi uitată. Frica de a nu mai fi iubită la fel.
Darius se uită la sora lui.
- Ai simțit asta?
Lavinia privi imaginea. Fetița mică de lângă pătuț nu era geloasă în felul urât al cuvântului. Era doar mică. Prea mică să înțeleagă că iubirea

părinților nu se împarte ca o prăjitură care se termină. Iubirea poate crește.

- Poate că da, spuse Lavinia. Eram foarte mică. Poate nu am știut să spun.

Darius se apropie de ea.

- Dar eu nu ți-am luat locul.

- Nu, spuse Lavinia. Tu mi-ai dat un loc nou. Locul de soră mai mare.

Umbra tresări.

Firele negre slăbiră puțin.

Darius privi Umbra. Până atunci se temuse de ea. O văzuse ca pe un dușman. Ca pe cineva care fură replici, încurcă drumuri și șoptește lucruri neadevărate.

Dar acum vedea altceva.

O amintire rămasă singură.

- Nu trebuie să o lăsăm acolo, spuse el.

Lavinia se întoarse spre el.

- Ți-e frică?

- Da.

- Și vrei să o ajutăm?

- Da.

Lavinia zâmbi încet.

- Atunci mergem împreună.

Dar adâncul se mișcă. Firele negre se strânseseră din nou în jurul Umbrei. Ușa subacvatică începu să vibreze. De sus, apa formă litere:

Pentru a salva ce a fost uitat, trebuie să coborâți mai jos decât frica.

Darius privi în jos.

Adâncul era acolo.

Albastru închis.

Tăcut.

Mare.

Mingea-idee se aprinse din nou în mâna lui.

- Am nevoie de o idee foarte bună, spuse el.

Mingea se transformă într-un fir luminos, ca o panglică galbenă.

Un capăt se legă în jurul încheieturii lui Darius. Celălalt se întinse spre Lavinia.

- Fir de încredere, șopti Darius.

Lavinia îl prinse.

- Dacă unul se sperie, celălalt îl simte.

- Și dacă unul se pierde?

- Celălalt îl găsește.

Au coborât.

Nu repede. Nu eroic ca în poveștile unde nimeni nu respiră greu.

Au coborât ca doi copii curajoși: cu frică, cu pauze, cu priviri unul către celălalt, cu încredere.

Darius simți presiunea apei. Îi venea să urce.

Lavinia simți dorința de a-l împinge înapoi spre siguranță.

Dar firul luminos dintre ei pulsa încet.

Un pas.

Încă unul.

Umbra era aproape.

Când Lavinia întinse mâna, Umbra se retrase.

- Nu mă atinge. Eu stric poveștile.

- Ai stricat pentru că ai fost singură, spuse Lavinia.
- Eu fur replici.
- Ai furat cuvinte pentru că nu te-a întrebat nimeni ce simți.
Darius se apropie și el.
- Ai încercat să ne sperii.
- Ca să plecați, șopti Umbra.
- De ce?
Umbra păru să se micșoreze.
- Pentru că toți pleacă.
Lavinia simți cum inima i se strânge.
- Noi nu plecăm fără tine.
La aceste cuvinte, ușa subacvatică se luminează.
Darius întinse mâna.
- Eu sunt Darius. Bebelușul de atunci.
Umbra se opri.
- Tu ai venit și totul s-a schimbat.
- Da, spuse Darius. Dar nu am venit ca să iau iubirea Laviniei. Am venit ca să fiu fratele ei.
Lavinia adăugă:
- Și eu nu am pierdut iubirea. Am primit o responsabilitate nouă. Grea uneori. Frumoasă mereu.
Umbra tremură.
Firele negre se rupseră unul câte unul.
Dar în același moment, de sub fundul piscinei se ridică un vârtej întunecat. Nu era Umbra. Era frica adâncului, trezită de adevărul spus.
Apa îi trase în jos.

Darius scăpă mingea-idee.
- Lavi!
De data aceasta bătu de două ori în apă.
Semnul.
Lavinia nu ezită. Nu pentru că voia să controleze totul, ci pentru că fratele ei ceruse ajutor.
Înotă spre el și îl prinse de mână.
- Sunt aici!
Vârtejul îi roti. Felix strigă de sus, dar vocea lui se auzea slab. Domnul Tic ținea ceasul ridicat, iar acele alergau haotic.
Umbra, eliberată pe jumătate, plutea lângă ei.
Pentru o clipă, păru gata să fugă.
Apoi se opri.
- Nimeni nu trebuie lăsat în urmă, șopti ea.
Și pentru prima dată, Umbra îi ajută.
Se întinse ca o pânză moale sub Lavinia și Darius, oprind vârtejul să îi tragă mai jos. Nu mai era rece. Era ca o umbră de copac într-o zi fierbinte: întunecată, dar protectoare.
Darius întinse mâna și prinse mingea-idee.
- Scara!
Mingea se transformă într-o scară de bule luminoase, care urca spre ușa subacvatică.
Lavinia îl ținu pe Darius cu o mână și prinse Umbra cu cealaltă.
- Urcăm împreună!
- Și Umbra? întrebă Darius.
- Și Umbra.

Au urcat pe scara de bule. Vârtejul se zbătea sub ei, dar nu îi mai putea trage. Lavinia nu încerca să facă totul singură. Darius nu se prefăcea că nu îi este frică. Umbra nu mai fugea.

Fiecare făcea partea lui.

Când ajunseră la ușa, fluturile negru apăru din mânerul rotund.

Dar nu mai era complet negru. Pe marginea aripilor avea o linie aurie.

Pe aripile lui scria:

Cine merită să treacă?

Darius răspunse primul:

- Cei care nu se lasă unul pe altul.

Lavinia continuă:

- Cei care au încredere chiar și când nu pot controla totul.

Umbra șopti:

- Cei care se întorc și după ce a fost uitat.

Fluturile se așează între ei trei.

Apoi se transformă într-o fâșie de hârtie aurie.

Felix, de pe margine, desfăcu sulul exact la timp. Fâșia zbură prin apă, ieși la suprafață ca un peștișor de lumină și se așează lângă celelalte.

Toți fură ridicați de un val mare, cald, care îi purtă înapoi la marginea piscinei.

Lavinia tuși de două ori și râse.

Darius ieși din apă cu părul lipit de frunte.

- Am fost în adânc.

- Ai fost, spuse Lavinia.

- Mi-a fost frică.

- Știu.

- Dar nu am fugit.

- Nu.

- Și am ajutat Umbra.

Lavinia se uită spre apă.

Umbra plutea aproape de margine. Era mai mică, mai clară și mai puțin rece. Nu avea încă chip, dar conturul ei nu mai părea amenințător.

Felix citi sulul cu voce tremurată:

Când nu știi drumul... fă primul pas cu inima trează. Nu trebuie să fii perfect ca să fii lumină. Iar familia este locul unde curajul se ține de mână. Nimeni nu trebuie lăsat în urmă, nici măcar partea din noi care s-a simțit uitată.

Domnul Tic ridică ceasul.

Al cincilea ac apăru pe cadran.

Tic-tac. Tic-tac. Tic-tac.

De data aceasta, sunetul era clar și regulat.

- Timpul se întoarce, spuse iepurele. Dar mai avem două bucăți.

Lavinia privi Umbra.

- Vei veni cu noi?

Umbra se retrase puțin.

- Nu știu cum.

Darius întinse mâna.

- Încet. Așa am făcut și eu cu apa.

Umbra ezită.

Apoi atinse degetele lui Darius. Nu era o atingere rece, ci una ușoară, ca umbra unei frunze.

Pe fundul piscinei, ușa rotundă se deschise.

Din ea urcă o coloană de lumină. În lumină se vedeau rafturi, jucării vechi, fotografii care pluteau și cutii cu panglici. Un loc care părea făcut din amintiri păstrate cu grijă.

Pe marginea ușii apăru o inscripție:

Scena a șasea: Camera Amintirilor Nespuse.

Felix își scutură blana udă.

- Evident. După piscină intrăm într-o cameră cu amintiri. Foarte logic pentru un teatru complet imposibil.

Darius se uită la Lavinia.

- Crezi că acolo aflăm de ce Umbra a furat finalul?

Lavinia privi lumina care urca din adânc.

- Cred că acolo aflăm ce nu a spus niciodată.

Umbra rămase lângă ei, mică și tăcută.

Darius nu îi dădu drumul.

Lavinia îi privi pe amândoi și înțelese lecția piscinei: uneori, curajul nu înseamnă să învingi frica, ci să intri în adânc împreună cu cineva în care ai încredere.

Și să ieși ținând de mână chiar și ce ai fi vrut, la început, să lași în urmă.

Ușa subacvatică se deschise larg.

Apa se despărți în două, formând o scară de lumină spre Camera Amintirilor Nespuse.

Darius trase aer în piept.

- Mi-e frică puțin.

Lavinia îl strânse de mână.

- Și mie.

Umbra șopti:

- Și mie.

Darius se uită la ea.

- Atunci mergem toți.

Și, pentru prima dată, Umbra nu râse.

Nu fugi.

Nu fură nimic.

Doar îi urmă.

Împreună, pășiră pe scara de lumină care urca din adânc, spre locul unde amintirile așteptau să fie ascultate.

Capitolul 7 „Camera Amintirilor Nespuse”

Scara de lumină urca din adâncul piscinei ca o panglică albă, udă și strălucitoare.

Lavinia pășea prima, dar nu grăbit. Darius mergea lângă ea, ținând-o de mână. Umbra îi urma aproape, mică și tăcută, iar Felix venea în spate cu sulul de hârtie strâns la piept. Domnul Tic încheia șirul, ascultând atent ceasul care făcea acum:

tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Nu era încă un timp complet vindecăt, dar era un timp care încerca.

La capătul scării, au ajuns într-un loc pe care nici Lavinia, nici Darius nu ar fi știut să îl deseneze exact.

Camera Amintirilor Nespuse nu avea pereți obișnuiți. Avea pereți făcuți din nori moi, fotografii plutitoare, jucării vechi, cutii cu panglici, stele mici și ferestre care se deschideau spre momente din trecut. Tavanul era ca un cer de seară, iar podeaua părea făcută din pagini de carte, fiecare pagină luminându-se când cineva pășea pe ea.

Într-un colț plutea un ursuleț fără un nasture. În alt colț, o rotiță de la o mașinuță se învârtea singură. Pe un raft transparent stăteau borcane cu etichete ciudate:

Bucurie, Frică, Rușine, Mândrie, Gelozie
Curaj, Dor, Iubire, Tristețe, Recunoștință

Darius le citi încet.

- Sunt emoții?

- Da, spuse Domnul Tic. Emoțiile pe care copiii le simt, dar nu le spun mereu.

Felix se apropie de borcanul pe care scria **Mândrie**. Înăuntru licăreau scânteii aurii.

- Acesta pare util.

Borcanul pufni.

- Doar dacă nu exagerezi.

Felix făcu un pas înapoi.

- Chiar și borcanele comentează aici.

Lavinia se uită spre Umbra. În Camera Amintirilor Nespuse, ea nu mai arăta ca o pată fără formă. Avea contur mai clar: mică, subțire, cu margini tremurătoare, ca o fetiță desenată din lumină întunecată. Nu avea încă față completă, dar avea ochi. Doi ochi gri, triști și foarte atenți.

Darius o privi fără să se ascundă.

- Arăți altfel.

Umbra își coborî privirea.

- Aici am voie să fiu văzută.

Lavinia simți că aceste cuvinte erau importante.

- Ai fost ascunsă mult timp?

Umbra dădu din cap.

- Nu ascunsă de cineva. Ascunsă pentru că nimeni nu știa cum să mă numească.

Domnul Tic se opri lângă borcane.

- Emoțiile nenumite nu dispar. Ele se ascund în colțuri și cresc acolo, până când cineva le ascultă.

Camera se luminează ușor.

Din mijlocul ei coborî un carusel de amintiri. Nu era un carusel cu cai, ci cu rame aurii, fiecare ramă purtând o scenă mică din trecut. Unele erau clare. Altele erau aburite. Câteva aveau colțurile rupte.

Pe podea apăru un mesaj:

Pentru a găsi următoarea bucată, spuneți emoția pe nume.

Darius se uită la Lavinia.

- Toate emoțiile?

- Nu cred. Pe cele care contează aici.

Felix ridică sulul.

- Să facem o listă. În general, listele reduc panica.

Lavinia privi borcanele.

- Bucurie, când suntem împreună.

Darius adăugă:

- Frică, când nu știm ce urmează.

Umbra șopti:

- Tristețe, când crezi că nu mai e loc pentru tine.

Lavinia o privi cu blândețe.

- Gelozie, când ți-e teamă că altcineva primește iubirea pe care o vrei și tu.

Darius clipi.

- Gelozia e rea?

Domnul Tic răspunse calm:

- Nu emoția este rea. Ce faci cu ea poate ajuta sau poate răni.

Darius se gândi.

- Atunci rușinea e când vrei să te ascunzi.

- Da, spuse Lavinia.

- Mândria e când simți că ai reușit.

- Da.

- Curajul e când mergi chiar dacă îți tremură genunchii.

- Exact.

Umbra ridică ochii.

- Și iubirea?

Lavinia zâmbi încet.

- Iubirea este când vrei binele cuiva, chiar și când e greu.

Darius adăugă:

- Și când nu lași pe nimeni în urmă.

La aceste cuvinte, caruselul se opri.

Una dintre ramele aurii coborî în fața lor. Era aburită, dar din interior se auzea un sunet mic:

- La... la...

Darius făcu ochii mari.

- Asta sunt eu?

Rama se luminează.

Înăuntru apăru o cameră caldă, cu lumină de dimineață. Lavinia era mai mică, dar avea deja părul auriu și privirea atentă. Stătea pe covor, construind un turn din cuburi. Nu era perfect drept, dar ea îl repara cu răbdare, cub cu cub.

Pe margine, Darius era bebeluș. Stătea în fund, sprijinit de o pernă, cu obrazii rotunzi și ochii mari. Ținea în mână o jucărie, dar nu se uita la ea. Se uita la Lavinia.

- La... la... spuse bebelușul.

Lavinia cea mică ridică privirea.

- Ai zis ceva?

Bebelușul râse.

- Lala!

Camera întreagă păru să strălucească.

Darius își duse mâna la gură.

- Eu te-am strigat Lala?

Lavinia zâmbi. Ochii ei cafenii-aurii se umplură de lumină.

- Da. Așa îmi spuneai.

În amintire, Lavinia cea mică lăsa cuburile și se apropie de bebeluș.

- Eu sunt Lavinia, spuse ea foarte serios.

- Lala! repetă Darius, fericit.

Lavinia cea mică oftă, ca un om mare care acceptă o responsabilitate importantă.

- Bine. Lala.

Bebelușul râse și întinse mâinile spre ea.

Imaginea se schimbă.

Darius mai crescuse puțin. Mergea nesigur prin cameră, ținându-se de mobilă. Lavinia era lângă el, cu mâinile pregătite, dar nu îl ținea tot timpul. Îl lăsa să facă un pas, apoi încă unul.

- Lala! striga el de fiecare dată când se clătina.

Iar vocea Laviniei răspundea:

- Sunt aici.

Nu era o voce obișnuită. Pentru Darius cel mic, vocea ei era cea mai magică voce din lume. Când o auzea, camera devenea sigură. Podeaua părea mai aproape. Pașii păreau posibili.

Altă imagine.

Darius încerca să potrivească o piesă într-un joc. Nu reușea. O întorcea invers. Se supăra.

- Lala!

Lavinia venea, se uita atent și spunea:

- Hai să încercăm altfel.

Pentru Darius, ce făcea Lavinia părea mereu cel mai corect. Dacă ea spunea „mai încercăm”, atunci se putea. Dacă ea spunea „nu e grav”, atunci nu era grav. Dacă ea spunea „poți”, atunci poate chiar putea.

Darius privea amintirea fără să clipească.

- Eu chiar te căutam mereu.

- Da, spuse Lavinia.

- Și tu veneai.

- Da.

- Mereu?

Lavinia rămase câteva secunde tăcută.

Adevărul avea nevoie de loc.

- De multe ori. Dar poate nu chiar mereu. Uneori eram și eu obosită. Uneori voiam să termin jocul meu. Uneori voiam să fiu doar Lavinia, nu mereu sora mai mare.

Umbra se mișcă ușor.

Camera se întunecă la margini.

Darius se uită la ea.

- Te supărai pe mine?

Lavinia se așeză lângă el, pe podeaua de pagini.

- Nu pe tine. Uneori pe faptul că nu știam cum să fiu și soră mai mare, și copil care vrea să se joace liniștit. Dar apoi mă uitam la tine și îmi aminteam că e minunat să am un frate.

Darius își plecă privirea.

- Eu credeam că tu știi tot timpul ce trebuie făcut.

- Nu. Doar încercam.

- Dar pentru mine părea că știi.

Lavinia zâmbi.

- Asta pentru că mă priveai cu multă încredere.

Umbra se apropie încet de ramă.

În sticla amintirii apăru acum colțul camerei, același colț în care, în capitolul trecut, se văzuse umbra mică de pe perete. Numai că acum nu era doar o pată. Era un ghem de emoții nespuse.

Pe el apăreau cuvinte mici:

Frică.

Gelozie.

Confuzie.

Dor de atenție.

Iubire.

Responsabilitate.

Lavinia șopti:

- Tu erai acolo.

Umbra dădu din cap.

- Eram frica nespusă. Nu am fost rea la început. Eram doar întrebarea pe care nimeni nu a auzit-o.

- Ce întrebare? Întrebă Darius.

Umbra privi spre Lavinia.

- Mai este loc și pentru mine?

Camera tăcu.

Lavinia simți cum inima ei mare se strânge și apoi se deschide. Nu pentru că descoperise ceva urât, ci pentru că descoperise ceva adevărat.

Se apropie de Umbra.

- Da. A fost mereu loc.

Umbra tremură.

- Dar când Darius a venit, totul s-a schimbat.

- Da, spuse Lavinia. Dar schimbarea nu a însemnat că iubirea s-a terminat. A însemnat că familia noastră a crescut.

Darius se apropie și el.

- Și eu am avut locul meu. Dar nu am luat locul tău.

Umbra se uită la el.

- Tu strigai „Lala”.

- Pentru că aveam nevoie de ea.

Apoi Darius își lăsa umerii mai jos și spuse adevărul care îl costa:

- Și încă am nevoie de ea. Mult.

Lavinia îl privi.

Darius continuă:

- O admir. Mi se pare că știe să facă lucrurile corect. Știe să observe. Știe să repare. Știe să aibă grijă. Și uneori eu las prea mult pe ea, pentru că știu că poate.

Felix își coborî urechile, emoționat.

- O recunoaștere foarte matură.

Darius nu se opri.

- Dar nu e corect să ducă doar ea. Grija se împarte egal la doi. Eu vreau să devin mai responsabil. Nu doar să strig „Lala” și să aștept să vină. Vreau să spun: „Lala, vin și eu.”

Lavinia îl îmbrățișă.

- Tu ai venit deja.

- Dar mai trebuie să exersezi.

- Și eu.

Umbra îi privea.

Forma ei se schimbă din nou. Conturul nu mai era doar de întuneric. În jurul ei apărură o margine aurie, ca lumina de dimineață în jurul unei perdele. Ochii gri deveniseră mai calzi.

- Eu ce sunt acum? Întrebă ea.

Domnul Tic se apropie.

- Poate nu mai ești doar Umbra.

Cora nu era cu ei, dar una dintre fotografiile plutitoare foșni ca o cortină. Din ea se auzi vocea Corei:

- Când o emoție este ascultată, își primește numele adevărat.

Pe podea apărură litere:

Cum se numește partea care s-a simțit uitată, dar vrea să fie iubită?

Darius se uită la Lavinia.

- Trebuie să-i dăm un nume?

- Nu să-i dăm, spuse Lavinia. Să-l descoperim.

Umbra își duse mâinile la piept.

- Nu știu dacă am nume.

Lavinia privi borcanele cu emoții. Apoi privi amintirea în care Darius striga „Lala”. Acolo, în colț, frica mică nu voia să rănească. Voia doar să fie văzută.

- Poate te numești Amira, spuse Lavinia încet.

Darius întrebă:

- De ce Amira?

- Pentru că seamănă cu „amintire”, dar sună ca un nume. Și pentru că nu mai ești doar o umbră. Ești o amintire care a avut nevoie de iubire.

Umbra clipi.

- Amira.

Numele se aprinse în aer.

Atunci camera se schimbă.

Borcanele se deschiseră unul câte unul. Din ele ieșiră lumini colorate care se învârtiră în jurul Amirei: bucurie galbenă, curaj albastru, iubire aurie, tristețe violet, rușine roz pal, frică argintie, recunoștință verde. Nu o acoperiră. Nu o șterseră. O întregiră.

Amira nu deveni o fetiță obișnuită, dar deveni un personaj clar: o copilă subțire de lumină și umbră, cu păr ca aburul de seară și ochi în care se vedeau stele mici.

Felix își șterse ochii.

- Nu plâng. Doar mi-a intrat praf de amintire în blană.

Domnul Tic aprobă.

- Foarte frecvent în camerele de acest tip.

Dar dintr-odată, caruselul de amintiri se zgudui.

Una dintre ramele de sus crăpă. Din ea căzu un fluture negru, mai mare decât ceilalți. Avea aripile rupte pe margini și o dungă aurie la mijloc.

Felix strânse sulul.

- A șasea bucată.

Fluturile zbură spre partea cea mai înaltă a camerei, unde plutea o ușă fără clanță.

Pe ușă scria:

Finalul nu a fost furat de răutate.

A fost rupt de o frică nespusă.

Lavinia citi încet.

- Deci Amira nu a vrut să distrugă povestea.

Amira își coborî capul.

- Eu am vrut să nu fiu uitată. Am tras de replică. Am ținut-o strâns. Dar când nu am știut să spun ce simt, s-a rupt.

Darius se uită spre fluture.

- Și bucățile au fugit în scene.

- Da, spuse Amira. Iar eu am devenit tot mai întunecată, pentru că nu înțelegeam de ce mă doare.

Lavinia îi întinse mâna.

- Acum putem repara.

- Dacă mă iertați, șopti Amira.

Darius răspunse primul:

- Eu te iert. Dar trebuie să ne ajuți să reparăm.

Amira dădu din cap.

- Vreau.

Lavinia adăugă:

- Și eu te iert. Dar mai important, te ascult.

Camera se lumină puternic.

Fluturile coborî puțin, dar nu suficient.

Pe aripile lui apăru o nouă întrebare:

Care este locul fiecărui copil în familie?

Darius inspiră adânc.

- Eu răspund primul.

Lavinia îl lăsă.

- Locul meu nu este să iau locul Laviniei. Locul meu este lângă ea. Sunt fratele ei. Am nevoie de ea, o admir, dar pot să cresc. Pot să am grijă și eu. Pot să împart responsabilitatea.

Fluturile coborî încă puțin.

Lavinia continuă:

- Locul meu nu este să fiu perfectă pentru toți. Locul meu este să fiu Lavinia: soră mai mare, copil iubit, fată curajoasă, uneori obosită, uneori ambițioasă, mereu dornică să fac bine. Este minunat să am un frate. Datorită lui nu sunt singură în lume. Când vreau să mă joc, să descopăr, să inventez sau să merg mai departe, am un tovarăș.

Darius zâmbi larg.

- Eu sunt tovarășul?

- Da. Cel mai bun.

Fluturile coborî aproape de ei.

Amira ridică privirea.

- Și locul meu?

Lavinia răspunse:

- Locul tău este să ne amintești că emoțiile trebuie spuse, nu ascunse.

Darius adăugă:

- Și că există dragoste pentru toți.

Atunci fluturile se așează pe mâinile lor unite: Lavinia, Darius și Amira.

Se transformă într-o fâșie de hârtie aurie.

Felix desfăcu sulul cu grijă. Fâșia zbură și se așează lângă celelalte.

Împreună, mesajul era acum:

Când nu știi drumul... fă primul pas cu inima trează. Nu trebuie să fii perfect ca să fii lumină. Iar familia este locul unde curajul se ține de mână. Nimeni nu trebuie lăsat în urmă, nici măcar partea din noi care s-a simțit uitată. Fiecare copil are locul lui în familie, iar dragostea nu se termină când se împarte. Ea crește.

Pentru câteva clipe, nimeni nu vorbește.

Apoi ceasul Domnului Tic scoase un sunet nou:

tic-tac, tic-tac, tic-tac, ding.

Al șaselea ac apăru pe cadran.

Felix privi ceasul.

- Nu știam că ceasurile pot avea șase ace.

- Nici eu, spuse Domnul Tic. Dar povestea aceasta pare hotărâtă să-mi schimbe meseria.

În centrul camerei, cheia din palma Laviniei începu să strălucească mai puternic decât oricând.

Până atunci, Lavinia crezuse că cheia era mică. Cât un nasture. Dar acum cheia crescuse ușor, devenind cât degetul ei mare. Pe ea se vedeau cele trei cuvinte:

Adevăr. Curaj. Înapoi.

Numai că între cuvinte apărură linii subțiri, ca niște drumuri pe o hartă. Domnul Tic se apropie cu grijă.

- A venit momentul revelației.

Darius făcu ochii mari.

- Cheia deschide ultima ușă?

- Nu doar o ușă, spuse iepurele.

Felix își coborî vocea.

- Atunci ce?

Pe podea apărură litere aurii:

Cheia   Scenei   nu   deschide   ieșirea.

Cheia Scenei deschide finalul.

Lavinia simți cum i se face pielea de găină.

Darius se uită la cheie.

- Adică noi nu căutăm cheia?

- Nu, spuse Domnul Tic. Cheia v-a ales de la început.

Lavinia privi cele trei cuvinte.

- Adevăr, Curaj, Înapoi.

Amira le atinse ușor.

Când degetele ei de lumină și umbră atinseră cheia, fiecare cuvânt se aprinse pe rând.

Adevăr - pentru emoțiile spuse pe nume.

Curaj - pentru pașii făcuți chiar și cu frică.

Înapoi - pentru ceea ce trebuie adus în poveste, nu lăsat în urmă.

Darius înțelese primul.

- Înapoi nu înseamnă doar să ne întoarcem acasă.

Lavinia dădu din cap.

- Înseamnă să aducem înapoi partea pierdută.

Toți se uitară la Amira.

Amira șopti:

- Pe mine?

- Da, spuse Lavinia. Dar și finalul poveștii.

Felix desfăcu sulul. Mai lipsea o singură bucată.

- Ultima fâșie.

Camera Amintirilor Nespuse se cutremură ușor. Toate fotografiile se întoarseră spre o singură direcție.

Acolo apăru o poartă înaltă, făcută din lumină albă și cortină roșie. Pe marginea ei erau gravate toate locurile prin care trecuseră: pădurea, terenul de joacă, castelul, teatrul, piscina și camera amintirilor.

Deasupra porții scria:

Scena finală: Inima Teatrului.

Sub titlu apăru un avertisment:

Acolo   se   găsește   ultima   bucată.

Acolo povestea se încheie sau rămâne trează pentru totdeauna.

Darius își îndreptă spatele.

- Mergem.
Lavinia îl privi.
- Îți este frică?
- Da.
- Și mie.
Amira ridică mâna.
- Și mie.
Felix oftă.
- Mie îmi este frică de la capitolul unu, dar am decis să o fac cu stil.
Domnul Tic închise ceasul.
- Atunci suntem pregătiți. Nu pentru că nu ne temem, ci pentru că știm
ce simțim.
Lavinia puse cheia între ei. Darius puse mâna peste mâna ei. Amira
atinse cheia cu vârful degetelor. Felix atinse sulul de cheie, iar Domnul
Tic ridică ceasul lângă ea.
Cheia străluci.
Poarta finală începu să se deschidă.
Dincolo de ea se auzea publicul.
Nu public invizibil.
Public adevărat.
Sala mare a teatrului îi aștepta.
Cora, cortina vorbitoare, șopti de undeva departe:
- Copii, pregătiți-vă. În ultima scenă, nu trebuie să jucați roluri. Trebuie
să fiți voi.
Darius își căută mâna Laviniei.
Lavinia i-o întinse fără să gândească.

Amira stătea lângă ei, nu în spate.
Pentru prima dată, nu mai părea o umbră care urmărește.

Părea un membru al poveștii.

Lavinia privi poarta.

- Împreună?

Darius răspunse:

- Împreună.

Amira șopti:

- Fără să lăsăm pe nimeni în urmă.

Felix ridică sulul.

- Și cu replica aproape completă.

Domnul Tic adăugă:

- Timpul este pregătit să se închidă corect.

Au pășit prin poartă.

În urma lor, Camera Amintirilor Nespuse nu dispăru. Rămase luminată, cu borcanele deschise și fotografiile liniștite.

Iar pe ultima pagină a podelei se scrise singură o propoziție:

Când emoțiile primesc nume, inima nu mai trebuie să se ascundă.

Capitolul 8 „Inima Teatrului”

Poarta finală se deschise.

Dincolo de ea nu era pădure, nici teren de joacă, nici castel, nici piscină. Era sala mare a teatrului.

Aceeași sală din care începuse totul.

Dar acum părea mai înaltă, mai adâncă și mai vie. Scaunele erau pline de oameni, însă nimeni nu se mișca. Toți priveau scena, ca și cum așteptau de foarte mult timp o singură replică.

Deasupra scenei, cu litere aurii, strălucea din nou mesajul:

“Ce soir, la magie prend vie”.

Apoi literele se răsuciră și se schimbă:

În seara aceasta, magia trebuie să găsească drumul înapoi.

Lavinia, Darius, Amira, Felix și Domnul Tic stăteau în mijlocul scenei.

Cora, cortina vorbitoare, atârna deasupra lor, grea și strălucitoare, cu stelele cusute tremurând ușor.

- Ați ajuns, șopti ea.

Darius privi sala.

Era public adevărat de data aceasta. Nu scaune goale. Nu aplauze invizibile. Oameni reali. Fețe. Ochi. Așteptare.

Simți cum Scârț, frica lui de vorbit în fața publicului, se trezește din nou.

Voia să-i strângă gâtul. Voia să-i micșoreze vocea. Voia să-l trimită în spatele Laviniei.

Dar Darius nu se ascunse.

Își atinse pieptul și șopti:

- Te-am auzit, Scârț. Dar nu tu alegi.

Lavinia îl auzi și îi strânse mâna.

- Sunt aici.

- Știu, răspunse el. Dar de data asta stau și eu în față.

Lavinia zâmbi.

Părul ei auriu, prins în cele două codițe, strălucea în lumina reflectoarelor. Ochii cafenii-aurii erau atenți și calzi. Îi era frică și ei. Dar nu mai încerca să pară perfectă. Nu mai încerca să ducă totul singură. Acum știa: o inimă mare nu trebuie să controleze tot ca să iubească bine.

Felix desfăcu sulul de hârtie. Cele șase bucăți aurii se lipiseră între ele, dar la final rămânea un spațiu gol.

Domnul Tic ridică ceasul. Cele șase ace se mișcau în cercuri diferite, dar toate se apropiau încet de miezul nopții.

- Mai lipsește ultima bucată, spuse el. Dacă nu o găsim înainte ca ceasul să bată doisprezece, teatrul va rămâne treaz pentru totdeauna. Cora coborî puțin.

- Ultima bucată nu este ascunsă într-un loc. Este ascunsă într-o alegere.

Amira se trase un pas înapoi.

Acum nu mai era Umbra rece și fără chip. Era o fetiță subțire de lumină și întuneric, cu margini aurii și ochi de seară. Dar încă tremura.

- Ce alegere? întrebă ea.

Cora răspunse încet:

- Dacă finalul se închide, povestea se termină. Iar tu trebuie să afli cine vei fi după aceea.

Amira își plecă privirea.

- Atunci poate nu vreau să se termine.

Sala deveni rece.

Lavinia înțelese imediat.

Amira nu mai voia să strice povestea. Nu mai voia să fure. Nu mai voia să sperie. Dar îi era frică. Dacă povestea se încheia, poate dispărea și ea. Dacă teatrul adormea, poate nimeni nu avea să-și mai amintească de frica mică din colț, de întrebarea nespusă, de partea care voise doar să fie văzută.

Darius făcu un pas spre ea.

- Nu o să dispari.

- De unde știi? întrebă Amira.

Darius tăcu câteva clipe.

Nu știa sigur.

Dar știa ceva mai important.

- Pentru că acum ai nume.

Lavinia continuă:

- Și pentru că noi te-am ascultat.

Amira se uită la ei.

- Dar dacă după ce plecați mă uitați?

Lavinia simți în palmă Cheia Scenei. Aceasta se încălzi.

Pe cheie străluceau cele trei cuvinte:

Adevăr. Curaj. Înapoi.

Atunci Lavinia înțelese.

- Înapoi nu înseamnă să lăsăm totul cum era înainte, spuse ea.
Înseamnă să ducem cu noi ce am învățat.

Darius dădu din cap.

- Tu nu rămâi aici ca o umbră. Vii cu noi ca amintire ascultată.

Amira respiră adânc.

- Și unde voi sta?

Lavinia puse mâna pe inimă.

- Aici. În locul unde ținem lucrurile pe care le-am înțeles.

Darius își puse și el mâna pe piept.

- Și aici. Ca să-mi amintesc că, atunci când cineva pare supărat sau speriat, poate are o emoție nespusă.

Felix își șterse discret ochii cu colțul vestei.

- Eu am intrat în această aventură ca vulpe curier și ies ca vulpe profund afectată emoțional. Nu era în fișa rolului.

Domnul Tic își dresе glasul.

- Dar este în fișa poveștii.

În acel moment, luminile teatrului se stinseră.

Pe scenă rămase doar o singură rază albă. În raza aceea apăru ultimul fluture.

Nu era negru.

Nu era nici auriu.

Era jumătate umbră, jumătate lumină.

Se așeză pe umărul Amirei.

Pe aripile lui apăru întrebarea finală:

Ce trebuie să se întâmple ca povestea să se încheie corect?

Sala întreagă aștepta.

Lavinia privi fluturele. Apoi îl privi pe Darius. Apoi pe Amira.

Știa răspunsul.

Dar nu îl spuse singură.

- Trebuie să răspundem împreună, spuse ea.

Darius își îndreptă spatele.

- Atunci încep eu.

Vocea îi tremură puțin, dar nu se rupse.

- Povestea se încheie corect când fiecare își face partea. Eu nu mai las totul pe Lavinia doar pentru că ea se pricepe. Grijă se împarte la doi.

Lavinia îl privi cu mândrie.

Apoi vorbi ea:

- Povestea se încheie corect când iubirea nu devine control. Eu pot să am grijă de Darius și, în același timp, să am încredere că el poate crește.

Amira ridică ochii.

- Povestea se încheie corect când emoțiile nu mai sunt ascunse în colț. Frica, gelozia, rușinea, tristețea și dorul nu trebuie să fure cuvinte. Ele trebuie ascultate.

Felix ridică sulul.

- Povestea se încheie corect când replica finală este întreagă.

Domnul Tic ridică ceasul.

- Și când timpul poate merge mai departe.

Cora foșni larg, ca o mare albastră.

- Atunci roștiți finalul.

Felix desfăcu sulul. Lavinia, Darius și Amira se apropiară. Cheia Scenei pluti din palma Laviniei și se așeză deasupra hârtiei.

Cele șase bucăți aurii se luminau una câte una.

Lavinia începu:

- Când nu știi drumul...

Darius continuă:

- Fă primul pas cu inima trează.

Amira spuse încet:

- Nu trebuie să fii perfect ca să fii lumină.

Lavinia și Darius împreună:

- Iar familia este locul unde curajul se ține de mână.

Felix citi următoarea parte:

- Nimeni nu trebuie lăsat în urmă, nici măcar partea din noi care s-a simțit uitată.

Domnul Tic adăugă:

- Fiecare copil are locul lui în familie, iar dragostea nu se termină când se împarte. Ea crește.

Ultimul fluture zbură de pe umărul Amirei.

Se roți deasupra lor, apoi coborî în palma Laviniei și a lui Darius, unite.

Se transformă în ultima fâșie de hârtie aurie.

Pe ea scria:

Și când dragostea crește, povestea găsește mereu drumul înapoi acasă.

Cheia Scenei se deschise singură.

Nu deschise o ușă.

Deschise lumina.

Din ea ieșiră toate locurile prin care trecuseră: pădurea, podul, terenul de joacă, castelul, teatrul interior, piscina și Camera Amintirilor Nespuse. Toate se ridicară în aer ca paginile unei cărți uriașe.

Apoi paginile se așezară una peste alta, formând o carte cu copertă albastră.

Pe copertă scria:

“Ce soir, la magie prend vie”.

Povestea Laviniei și a lui Darius

Ceasul Domnului Tic bătu miezul nopții.

Dong.

Toți înghețară.

Apoi ceasul mai făcu un sunet.

Tic-tac.

Normal.

Liniștit.

Vindecat.

Domnul Tic se uită la cadran și zâmbi.

- Timpul merge corect.

Sala izbucni în aplauze.

De data aceasta, aplauzele nu erau magice. Erau adevărate. Publicul credea că văzuse cel mai frumos spectacol din lume. Nu știa că doi copii chiar salvaseră povestea. Nu știa că o frică nespusă primise nume. Nu știa că un teatru întreg fusese la un pas să rămână treaz pentru totdeauna.

Dar Lavinia știa.

Darius știa.

Amira știa.

Felix făcu o reverență exagerată.

- Accept aplauzele în numele curajului, al organizării și al vulpilor subapreciate.

Cora râse, iar stelele de pe ea clipiră.

- Spectacolul s-a încheiat.

Lavinia se uită la Amira.

- Ce se întâmplă cu tine acum?

Amira zâmbi pentru prima dată complet.

Nu mai părea o umbră. Nu părea nici un copil obișnuit. Era o amintire vie, făcută din emoție, lumină și înțelegere.

- Voi merge unde îmi este locul.

- În teatru? întrebă Darius.

Amira clătină din cap.

- În voi. Dar nu ca frică. Ca amintire că iubirea are loc pentru toți.

Se apropie de Lavinia și o atinse ușor pe inimă. Apoi îl atinse pe Darius.

Pentru o clipă, Lavinia văzu din nou camera caldă de acasă. Bebelușul

Darius strigând „Lala”. Ea, mică și serioasă, răspunzând: „Sunt aici.”

Apoi amintirea se schimbă.

Darius nu mai era doar bebelușul care o striga.

Era fratele care mergea lângă ea.

Iar Lavinia nu mai era doar sora care trebuia să fie perfectă.

Era sora care iubea, învăța, greșea, repara și mergea mai departe.

Amira deveni o scânteie blândă și intră în lumina Cheii Scenei.

Cheia se micșoră din nou până ajunse cât un nasture.

Apoi se așeză în palma Laviniei.

Dar acum, pe spatele ei, apăruse un nou cuvânt:

Împreună.

Darius îl citi.

- Asta e regula finală?

Lavinia zâmbi.

- Cred că da.

Cora coborî încet.

- Este timpul să vă întoarceți.

- Dar Felix? întrebă Darius.

Vulpea își îndreptă vesta.

- Eu rămân. Cineva trebuie să livreze replicile importante. Și să spună tuturor că am participat decisiv.

Domnul Tic își puse ceasul în buzunar.

- Iar eu trebuie să mă ocup ca timpul să nu mai plece fără anunț scris.

Darius se aplecă spre Felix și îl îmbrățișă.

Felix rămase nemișcat o secundă, apoi îl bătu ușor pe spate.

- Cavaler responsabil. Foarte promițător.

Lavinia îl îmbrățișă pe Domnul Tic.

- Mulțumim.

- Nu mie, spuse iepurele. Voi ați spus adevărul când era mai greu.

Cora se ridică.

- Loja doisprezece vă așteaptă.

O scară de lumină apăru din nou. Dar acum nu ducea spre o pădure.

Ducea spre balconul mic, rotund, cu două scaune de catifea albastră.

Lavinia și Darius urcară.

Când ajunseră în lojă, cortina roșie de pe scena mare coborî lin.

Publicul aplauda în continuare.

În poala lui Darius stătea programul spectacolului, ca și cum nu se mișcase niciodată. Pe scaunul Laviniei se afla pasărea de hârtie. Aceasta își desfăcu aripa și scrisese un ultim mesaj:

Poveștile adevărate nu se termină. Ele devin curaj în cei care le-au trăit.

Apoi pasărea se transformă într-o pagină albă.

Pe pagină era desenată o cheie mică.

Darius se uită la Lavinia.

- Crezi că a fost real?

Lavinia privi cheia din palma ei.

Era încă acolo.

Mică, aurie, caldă.

- Da.

- Crezi că trebuie să spunem mamei și tatei?

Lavinia se gândi.

Apoi zâmbi.

- Poate nu tot. Dar le putem spune ce am învățat.

- Că nu mai scârțâi?

- Asta sigur.

- Și că grija se împarte la doi?

- Mai ales asta.

Când au coborât în hol, mama și tata îi așteptau lângă ușile mari de lemn. Mama îi privi atent, așa cum privesc mamele când simt că s-a întâmplat ceva important, chiar dacă nu știu exact ce. Tata zâmbi și se aplecă spre ei.

- Cum a fost spectacolul?

Darius se uită la Lavinia.

Lavinia se uită la Darius.

Apoi Darius spuse:

- A fost despre curaj.

Lavinia adăugă:

- Și despre familie.

Darius continuă:

- Și despre faptul că nu trebuie să lași totul pe sora ta mai mare.

Tata ridică sprâncenele.

Mama zâmbi.

- Asta pare o lecție importantă.

Lavinia spuse încet:

- Și despre faptul că nu trebuie să fii perfectă ca să fii de încredere.

Mama o privi cu blândețe și îi aranjă o codiță aurie.

- Tu ai fost mereu de încredere pentru că ai o inimă bună, nu pentru că faci totul perfect.

Lavinia simți cum o căldură mare îi umple pieptul.

Darius o luă de mână.

- Lala?

Ea întoarse capul imediat.

- Da?

El zâmbi.

- Vin și eu.

Lavinia înțelese.

Nu era doar o propoziție. Era o promisiune.

Nu mai era doar „Lala, ajută-mă”.

Era „Lala, merg cu tine”.

Ea îl strânse de mână.

- Știu.

În spatele lor, teatrul se luminează pentru o clipă. Pe afișul de la intrare, literele aurii clipiră din nou:

“Ce soir, la magie prend vie”.

Apoi, dedesubt, apăru o propoziție pe care doar Lavinia și Darius o văzură:

Magia trăiește acolo unde frații au curaj să se țină de mână, să spună adevărul și să meargă mai departe împreună.

Darius făcu ochii mari.

- Ai văzut?

- Da.

- Crezi că mai avem aventuri?

Lavinia privi cheia mică din palmă.

Aceasta nu mai strălucea puternic. Doar pulsa încet, ca o inimă liniștită.

- Cred că da. Dar nu trebuie să le găsim pe toate azi.

Darius aprobă serios.

- Bine. Pentru azi am fost destul de cavalier.

- Și eu destul de prințesă.

- Dar mâine?

Lavinia zâmbi.

- Mâine putem fi exploratori.

Darius zâmbi larg.

- Împreună?

Lavinia răspunse fără ezitare:

- Împreună.

Și au plecat spre casă, ținându-se de mână, cu pași mici, dar siguri.

În urma lor, teatrul adormi pentru prima dată în pace.

Dar undeva, între o pagină albă, o cheie aurie și o amintire care primise nume, magia rămase trează.

Nu ca să sperie.

Nu ca să rătăcească.

Ci ca să le amintească, ori de câte ori aveau nevoie:

Când nu știi drumul, fă primul pas cu inima trează.

Final

Într-un teatru vechi, unde cortinele vorbesc, umbrele ascund amintiri, iar magia prinde viață, Lavinia și Darius pornesc într-o aventură care le va schimba felul de a privi curajul, familia și propriile emoții.

Pentru a salva finalul pierdut al poveștii, cei doi frați trebuie să treacă prin lumi fantastice: o pădure care ascultă adevărul, un teren de joacă al curajului, un castel al deciziilor corecte, o piscină a amintirilor și o scenă unde fiecare emoție trebuie spusă pe nume.

Lavinia descoperă că nu trebuie să fie perfectă ca să fie lumină. Darius învață că frica nu conduce atunci când inima merge înainte. Iar împreună află cea mai importantă regulă a aventurii:

Nimeni nu trebuie lăsat în urmă.

O poveste magică despre iubire, încredere, curaj și legătura unică dintre soră și frate.